

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

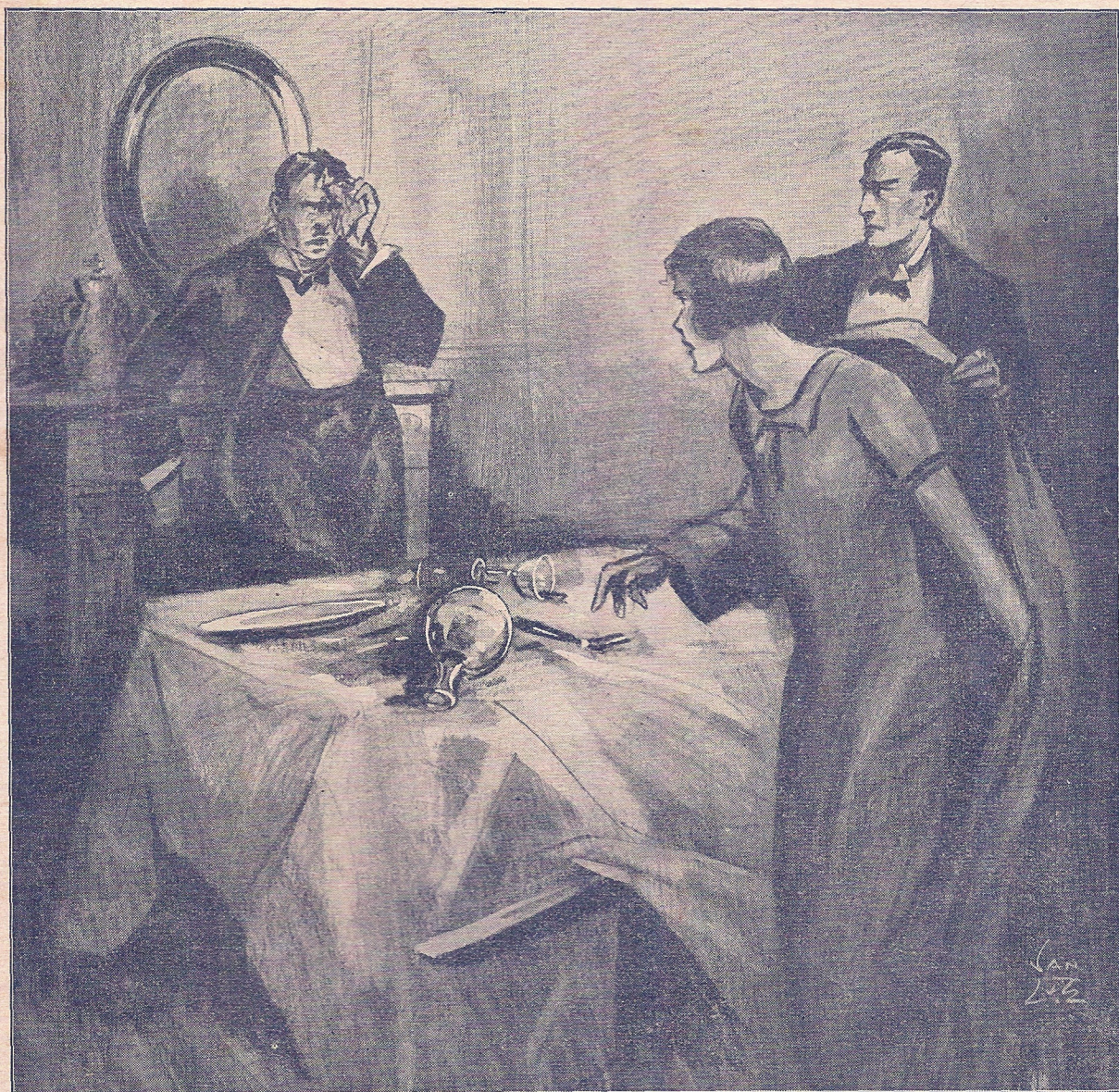
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 748

DE KONING VAN PARIJS.

20 CENT.

Huguet veegde zich met zijn zakdoek het bloed van zijn gelaat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT.

NIEUWE SERIE

De Koning van Parijs

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN BEHEERSCHER DER LUCHTEN!

Charles Brand kende het gelaat van Raffles zoo door en door, wist de beteekenis van ieder trekje, iederen oogopslag, een ophalen van een der wenkbrauwen, een neerlaten van een mondhoek zoo goed, dat hij reeds dien morgen, aan het ontbijt, bemerkte had dat Raffles iets in het schild voerde ofschoon hij volstrekt niet had kunnen zeggen, wat het eigenlijk was.

Misschien wel een of andere verrassing!

Brand zelf was slechts weinige dagen te voren opgestaan van een vrij langdurige ongesteldheid, die het hem onmogelijk had gemaakt deel te nemen aan een paar ondernemingen van Raffles, die met goeden uitslag waren bekroond, en waarvan de groote avonturier zelf verklaarde, dat zij „niets om het lijf hadden gehad”.

De oogen van Raffles, grijs en groot, hadden een kort oogenblikje verdacht getwinkeld, en dat alleen reeds was al voldoende geweest om Brand te doen begrijpen dat er iets gaande was, en nu was de lunch al bijna voorbij, en Brand

had een kort bezoek gebracht aan de beurs, die voor hem veel aantrekkelijks scheen te hebben, ofschoon die instelling een voorwerp van voortdurende venijnige spot voor zijn vriend was en nog had Raffles niet gesproken.

Die lunch werd gebruikt in de kleine eetkamer van het huis in Cromwell Street, dat Raffles nog niet eens zoo lang geleden bijna had moeten prijsgeven, toen door een noodlottig toeval een paar zeer gevaarlijke schurken zaken hadden ontdekt, die den schuilnaam van Lord William Aberdeen, laatstelijk door Raffles gevoerd, wel eens voorgoed onmogelijk hadden kunnen maken.

Maar de onverbidde dood was tusschenbeide getreden, had zijn vinger opgeheven, en de misdadigers hadden hun gevaarlijke wetenschap zeer duur moeten betalen, zonder er gebruik van te kunnen maken.

Het pseudoniem — en daarmee het huis in Cromwell Street waren weer gered.

En van hoeveel waarde was dat huis niet voor Raffles, met zijn grooten achtertuin, zijn onzichtbaren uitgang in dien tuinmuur, zijn geheim laboratorium onder den grond en zijn zeer gunstige ligging aan drie straten, die het mogelijk maakten, bij een onverhoedschen overval der politie, ingeval van nood nog bijtijds te kunnen ontsnappen.

En in dat huis was de kleine eetkamer, naast de bibliotheek zeker wel het meest geliefkoosde vertrek van Brand. Niet omdat hij zulk een bijzondere smulpaap was, maar omdat men juist door het raam van dit vertrek zulk een prachtig uitzicht had op den grooten rozentuin, de eeuwenoude kastanjeboomen, de aardige slingerlaantjes achter het huis.

Brand had zooveel een blik geslagen in de Times, en riep nu uit, met een kreet van ongehoof:

— Een vlieger van de K. L. M. heeft vanmorgen den afstand tusschen Londen en Amsterdam zoowaar alweder in een kwartier minder gevlogen dan het record luidt!

— De Hollanders zijn geboren vliegers! zeide Raffles lakoniek. Zij maken niet veel ophef van hun daden, maar het zijn knappe kerels. Overigens — ik weet niet waar dit heen moet, Brand! Want men behoeft niet eens den profeet uit te hangen, om te kunnen voorspellen dat binnen tien, twintig jaren de lucht althans boven de groote steden al even druk „bevlogen” zal worden als thans de aarde bereden wordt! Niet alleen nemen de luchtvaartmaatschappijen gestaadig in aantal toe — maar er gaat bijna geen dag voorbij of men leest van de stichting van particuliere vliegclubs.

— Ja, dat is zoo! Maar toch, Edward — die clubs zullen de drukte wel niet veroorzaken! Een vliegmaschine is nog altijd een heel duur ding!

— Zeker, op dit oogenblik! Ik vestig er echter je aandacht op dat de prijs niettemin in een paar jaren tijd al zeer aanzienlijk is gedaald! Het is thans mogelijk, een zeer bruikbaar, klein toestel te koopen voor duizend of twaalfhonderd pond! Dat wil zeggen — nog iets minder dan een Rolls Royce kost, van de hoogste prijsklasse. Maar wacht maar eens, totdat fabrikanten als Ford, Citroën, Matthies, en andere fabrikanten van goedkoope, goede auto's, zich op de massafabricage van vliegtuigen gaan werpen. En dat het daartoe zal komen — zelfs geen domoor kan er aan twifelen!

Het bleef even stil, en toen vervolgde Raffles weer, den rook van zijn sigaret volgend met den blik:

Heb je lust om mij naar Groenland te vergezellen?

Brand wilde een schreeuw van verbazing slaken, toen hij intijds bedacht, dat die naam wel eens werd gegeven aan een klein eilandje in het midden van een der Schotsche meren, hetwelk in eigendom aan Raffles toebehoorde, en waar zij in den loop van den zomer wel eens een paar dagen doorbrachten om te visschen, te jagen, en het leven van „natuurmensch” te leiden.

Dat eilandje was nauwelijks een vierkante kilometer groot, flink begroeid, en als eenig bouwwerk droeg het op zijn groenen rug een klein, houten huisje, met een paar matrassen op den grond, een stookplaats en een kleinen uitbouw, tot het bewaren van vischtuig, netten, en waterlaarzen.

Er was een klein aanlegsteigertje, maar niemand kreeg het in zijn hoofd, tenzij dan misschien een minnend paartje, dat per motorbootje was komen aanvaren, om daar voet aan land te zetten. Er waren nog meer van die eilanden, sommigen grooter, de meesten echter nog kleiner, die ook verkocht of verhuurd waren aan lieden, die volkomen afzondering zochten in hun vacantie.

Hij stond op uit zijn stoel, want hij had wel aan het tintelen van Raffles' oogen gezien, dat nu de verrassing op komst was, waarop hij den heelen morgen vruchteloos had gewacht.

— Ik ben dadelijk tot je dienst! riep hij opgewekt uit. Gaan wij met den trein of met den wagen?

— Wij kunnen met de auto gaan!

— Zal ik Henderson waarschuwen? Maar dat is waar — ik mis hem al twee dagen! Je zeide mij, dat hij eenig werk voor je verrichten moest op een van je buitenverblijven.

— Dat zeide ik, en het is maar ten halve waar, Brand! Henderson is daardoor op Groenland, en hij zal zich wel duchtig vervelen, nu hij daar al bijna drie dagen voor Robinson Crusoe speelt en dat nog wel zonder Vrijdag!

— Mijn hemel — wat doet onze brave kolos daar? vroeg Brand verwonderd.

— Iets bewaken, Brand! Komaan, heb je het nu nog niet geraden?

— De nieuwe vliegmaschine! barstte Brand

eensklaps uit, en ook zijn eigen oogen begonnen te glanzen. Ze is dus gereed gekomen!

— Ja Brand! Je hebt er dapper aan mee geholpen, om de deelen te monteeren, die ik door verschillende fabrieken heb laten maken, en toen werd je eensklaps ziek. Henderson en ik deden de rest, en het was een zwaar werk, dat verzeker ik je! Maar nu is alles gereed, Henderson heeft er de laatste hand aan gelegd, en waartoe ik je nu uitnoodig is — een proefvlucht!

Brand verloor zelfs geen tijd met te antwoorden, maar stormde het vertrek uit om zijn regenjas, zijn reishoed, en een klein, met reisbenoodigdheden gevuld valiesje te gaan halen, dat steeds voor dergelijke gelegenheden gereed stond.

En in de auto had hij nauwelijks rust. Hij wist dat Raffles aan deze machine enkele nieuwigheden had aangebracht, waarvan hij zich zeer veel voorstelde, en die hem in letterlijken zin tot meester van de lucht moesten maken! Ruim een jaar geleden, na de vernieling van zijn laatste toestel, was Raffles met den bouw van zijn vliegmaschine begonnen, had de onderdeelen aan wel een dozijn fabrieken in het buitenland besteld en met de hulp van zijn twee vrienden op het kleine eilandje midden in het groote Schotsche meer al die deelen ineengevoegd, binnen in een groote loods, die stevig kon worden afgesloten.

Pas zeer laat in den nacht bereikten de beide vrienden tenslotte tamelijk vermoeid het plaatsje St. Fellans, aan de oostelijke punt van het Earn Meer gelegen. Het is een lang uitgerekte, zeer schoon meer, temidden van de bergen van Perth gelegen. Het is niet zoo gemakkelijk toegankelijk, en de berijdbare wegen zijn daar schaarsch. Zij stalden hier hun auto, overnachtten in een schilderachtige, oude herberg, sliepen aan een stuk door tot acht uur in den morgen, ontbeten met de eetlust van mannen, die een uitstekende maag en een krachtig lichaam hebben, en begaven zich vervolgens op weg naar een klein dorpje, op den noordelijken oever van het meer gelegen, en waar zij een ouden schuitenverhuurder vonden, die hun voor weinig een klein zeilvletje verhuurde, want de wind was gunstig, en zij behoefden zich dus niet met roeien te vermoeien.

Binnen drie kwartier kwam Groenland in zicht en tien minuten later zagen zij een gedaante, die bij het kleine steigertje met een strooien zonnehoed stond te zwaaien en als een

clown in het rond sprong en capriolen maakte.

— De arme Henderson zal wel blij zijn met onze komst! zeide Raffles lachend.

— Geen wonder! Ik zeg niets kwaads van ons eilandje, maar om er geheel alleen te wonen moet men de inborst hebben van een kluizenaar!

Het kleine zeiltje werd gestreken, het vletje liep zijn vaart uit, legde aan bij den steiger, en de jolige stem van Henderson, den reusachtigen chauffeur klonk vroolijk:

— Welkom hier, mylord en mijnheer Brand! Ik ben blij dat gij woord hebt gehouden! Het begon mij wel wat lang te vallen! Ik heb al drie boeken van Jules Verne achter elkander uitgelezen.

Dat was een eigenaardigheid van den braven reus! Hij las met evenveel vermaak de wonderreizen en de ongelooflijke avonturen, door dien genialen schrijver verzonnen, alsof hij zelf niet al die dingen en meer nog, niet ééns, maar wel tien malen had verricht, alsof zij de gewoonste zaken ter wereld waren.

Het vletje werd stevig vastgemaakt, de twee mannen stapten op het steigertje en dadelijk sloegen zij den weg in naar hetgeen men met een weinig overdrijving, „het binnenland” zou kunnen noemen. Het is waar dat men, hoe klein het eiland ook was, het nergens in zijn geheele lengte of breedte kon overzien, want dit werd belet door den dichten plantengroei. Raffles had er zich namelijk mee vergenoegd, door Henderson enkele smalle paadjes te laten kappen door het struikgewas en het kleine bosch heen, en voor het overige had hij de natuur rustig haar gang laten gaan met het gevolg dat Groenland er des zomers waarlijk wel een weinig uitzag als een oerwoud in miniatuur — maar gelukkig zonder de slangen, de leeuwen en de wilde varkens!

Na ongeveer tien minuten gaans bereikten zij een open plek en liepen toe op een grooten, houten loods aan het einde van die ruimte gelegen.

Henderson haalde onder het loopen zijn sleutels uit zijn zak, ontsloot de breede vleugeldeuren, duwde ze open, en ging met een breeden grijns op zijn goedige tronie terzijde staan, genietend van de verwondering van Brand.

De betrekkelijke kleine loods geheel vullend stond daar een vliegmaschine blinkend van nieuwigheid, op een onderstel van twee zware, dikke wielen, en in uiterlijk volkomen gelijkend

op een gewoon verkeersvliegtuig. De vleugels, of beter gezegd de vleugel — want deze nieuwe vliegmaschine bezat er slechts één, zooals ook de allermeeste Fokkers hebben — stond tegen een der wanden.

Het toestel was echter een weinig grooter dan het laatste, hetwelk Raffles had bezeten, zijn trouwe Typhoon, en dit was hoofdzakelijk gedaan terwille van Henderson, die althans vooraan in dit vliegtuig behoorlijk rechtop kon staan, zonder zijn schouders en nek te moeten krommen, of zelfs op de knieën te moeten voort-

gaan. Het kon gemakkelijk zes passagiers vervoeren met hunne bagage — maar Brand wist dat het dat maar heel zelden zou doen, en dat het gewicht, door drie passagiers vertegenwoordigd hier op heel wat nuttiger wijze was verdeeld.

Raffles gaf Brand tijd een oogenblikje zwijgend de machine te bewonderen en toen zeide hij, terwijl zijn grijze oogen wonderlijk lichtten :

— Laat mij nu het genoegen hebben Brand, je in nadere kennis te brengen met onzen nieuwen metgezel — de „Adelaar”.

**De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.**

HOOFDSTUK II.

DE PROEFTOCHT.

Henderson opende snel alle luiken, die de groote, hoogaangebrachte ramen gesloten hielden, en toen nu het licht ongehinderd van alle kanten binnenstroomde begon Brand langzaam om het sierlijke toestel heen te loopen, te beginnen bij de groote twebladige, zeer sterke en toch lichte schroef van duraluminium, een metaal dat de taatheid bezit van Zweedsch staal, en bijna even licht is als gewoon aluminium. Hij ging op een van de wielen staan, en keek door een der ruitjes naar binnen en de kajuit, die uiterst eenvoudig was, die de weelderig gepolsterde stoelen der moderne verkeersvliegtuigen miste, maar die was ingericht met alles wat die mannen in hunne omstandigheid maar konden wenschen.

Nog altijd zwijgend opende hij het kleine, smalle toegangsdeurtje, stapte in de kajuit, en zag hoe praktisch en geriefelijk dat alles was ingericht. De kajuit kon ongeveer vijf meter lang zijn, van de bestuurdersplaats tot aan een klein deurtje, achterin, dat toegang gaf tot de bergruimte, twee meter breed vooraan, en ruim twee meter hoog. Zeer langzaam versmalde zij zich naar achteren, maar zelfs daar kon Brand nog overeind staan, zonder zich het hoofd te stooten. Aan weerszijden waren twee slaappleaatsen, zeer eenvoudig, en toch ruimschoots voldoende.

Het waren slechts vier matrassen, op een houten onderstel, en dat alles kon overdag gemakkelijk worden opgeklapt, en in den zijwand weggeborgen. De bestuurder had een zeer klein en toch voor het doel ruim genoeg kajuitje, waarin drie personen konden plaatsnemen. Van de hoofdkajuit uit was die soort van roef gemakkelijk te bereiken door een glazen deur juist achter de bestuurdersplaats die geheel rechts zat. Links naast hem kon, op een draaikruk met een leuning, de waarnemer plaatsnemen, die hem op die wijze gemakkelijk kon aflossen.

Links, en door een glazen schot volkomen afgescheiden van het roefje, om het nu zoo maar te blijven noemen, bevond zich wat Henderson

niet zonder trots zijn „kombuis” noemde.

En de reus verheugde er zich al bij voorbaat op, dat hij voortaan zijn kooktalenten in een staande houding zou kunnen botvieren! Daar was het blinkende, electriche fornuisje, het electriche kooktoestel, de electriche broodrooster zelfs! Daar hingen, keurig in het gelid en glinsterend als spiegels, de aluminium pannen, de braadslede, de waterketel! En daar tegenover, in een rek, de aluminium koppen en kroezen, de borden en de lepels en vorken!

Er was zelfs een miniatuur aanrechtbankje, en daaronder, volkomen waterdicht afgesloten, in een aluminium kast bevond zich de geheele electriche installatie, de dynamo, die ook het electriche licht voedde, en die steeds opnieuw geladen werd door het electriche anker, dat door de schroefas zelve in beweging kon worden gebracht.

En onder den vloer, dat wist Brand, bevonden zich weder de lange, stalen buizen, die het sterk samengedrukte gasmengsel bevatten, een der jongste uitvindingen van Raffles en waardoor de motor werd gedreven, die echter uiterlijk maar heel weinig afweek van den gebruikelijken benzinemotor.

Raffles was hem glimlachend gevolgd, en al zeide hij niets, het was duidelijk genoeg dat hij genoot van de bewondering van Brand, die van dit alles slechts het eerste begin had gezien.

Maar eindelijk vroeg hij toch:

— Bevalt het je?

— Ik weet bijna niet wat ik het eerst moet roemen, Edward, de voortreffelijke afwerking, of de buitengewoon praktische wijze waarop alles zijn plaats heeft gevonden. Daar is waarachtig een tafel ook! Buiten gebruik opgehangen tegen de zoldering, en heel gemakkelijk aan staaldraden neer te laten, en vast te zetten aan den vloer!

— En hier zijn klapstoelen met leuning eraan, mijnheer Brand! juichte de reus opgewonden, terwijl hij kwam aandragen met een soort van aluminium leuningstoel, die hij in het

midden van de kajuit neerzette en dadelijk van een gemakkelijk kussen voorzag.

— Maar het voornaamste heb je nog voor me verborgen nietwaar? vroeg Brand, Raffles vol verwachting aanziende.

— Zoo is het! Maar om dat te zien zul je weer naar buiten moeten gaan! Zoo — en klim nu boven op de kajuit, je ziet dat daartoe een paar step zijn aangebracht.

Brand was langs die kleine, stalen uitsteeksels reeds boven op de machine geklauterd. Hij bevond zich nu op de plek, waar aan weerskanten een paar sterke, stalen klampen zich bevonden, waaraan, zooals hij wist, binnen weinige minuten de vrijdragende vleugel kon worden bevestigd. Maar daar voorbij zag hij iets, waarvan hij het doel niet aanstonds begreep.

In het midden vertoonde de romp van „de Adelaar” een soort van uitholling, een geul of goot, even lang als het toestel zelf was van kop tot staart, te rekenen van den vleugel af, dat wil zeggen meer dan acht meters.

En in die goot of geul bevond zich iets, dat er aanvankelijk wel een beetje uitzag als een monsterachtig groote parapluie. Het was om te beginnen een stalen mast, die heel onderaan soheen te kunnen scharnieren om een horizontale as, en die aan het bovenste, dunste uiteinde voorzien was van vier vinnen of schroefbladen, die juist als baleinen waren aangebracht, en toegeklapt konden worden.

— Maar dat is — dat is — begon Brand aarzelend.

— Dat is mijn nieuwe vertikale schroef, mijn waarde! voltooide Raffles glimlachend. Deze stalen stok, als ik het zoo noemen mag, ligt in ruststand in deze geul! Maar een enkele handbeweging daar binnen in de stuurkajuit is voldoende om hem op te richten. Door die beweging zelve wordt binnen in de holle mast een sterke stalen pal losgetrokken, de vier schroefbladen, ieder drie meter lang, springen dadelijk in hun goeden stand — en bijna onmiddellijk daarna wordt de koppeling tot stand gebracht, met den motor, die die vier schroefbladen zeer snel aan het draaien brengt, met de stalen as, die zich binnen in de holle mast bevindt! O, ik zou niet durven verzekeren iets nieuws te hebben uitgevonden! Er worden reeds jarenlang proeven genomen met helicoptheren. Het nieuwe is alleen dat ik, als het toestel niet gebruikt behoeft te worden, alles kan neerklap-

pen, zoodat het nergens buiten uitsteekt, en de snelheid dus niet belemmert!

— Een wonder, een wonder! riep Brand opgetogen. En denk je dat het hiermee mogelijk is rechtstans lig op te stijgen of te dalen?

— Als het dat niet was, Brand, zou ik al een zeer poover figuur slaan! Ik geloof wel iets verder te zijn gegaan! Ik bedoel — het moet mogelijk zijn, met deze hulpschroef zich op ieder gewenscht punt in de lucht juist op dezelfde plek te handhaven —!

Brand slaakte een kreet van verbazing en keek ongeloovig.

— Daarin is men nog nooit geslaagd! barstte hij toen uit. Moet ik je nog wijzen op de rampspoedige pogingen van Spanjaards en Franschen, die dit hebben beproefd, en verongelukt zijn met hun toestel of het althans onherstelbaar hebben vernield?

— Ik ken hun lotgevallen, Brand — maar zij moeten werken met een benzinemotor — en die is niet zoo fijn te regelen als mijn eigen machine! Het is nu eenmaal zoo met den benzinemotor — althans wat die voor de luchtvaart betreft: hij moet op zijn hoogste toerental draaien of stilstaan! Ik echter heb het in de hand, mijn vertikale schroef juist zoo hard of zacht te laten draaien als ik zelf maar verkies. Ja, ik maak mij sterk dat ik haar in de eene minuut vijfendertig honderd toeren kan laten maken — en in de volgende vijf meer of drie minder!

Maar wij zullen het spoedig genoeg beproeven! Henderson, rol de machine maar buiten — wij zullen je helpen!

Ook Brand hielp daarbij en het viel hem aanstonds op hoe buitengewoon gemakkelijk de machine op haar onderstel te manoeuvreeren was, waar het maar eenigszins gedaan kon worden, was dan ook aluminium toegepast, of taai, licht triplexhout.

Daar stond reeds de machine in het midden van de kleine grasvlakte, schitterend als een klein juweel.

De vleugel was moeilijker te hanteeren, maar de reusachtige kracht van Henderson was hier een kostbare hulp en met de toepassing van een zeer eenvoudig hijschwerktuig werd de vleugel op zijn plaats gebracht. Het was een van het korte type, berekend op buitengewoon groote snelheden, gelijk Brand dadelijk opmerkte. De spanwijdte bedroeg iets meer dan twaalf meter, de breedte iets meer dan twee en een halve meter.

Toen alle moreen stevig waren aangedraaid, keek Raffles op zijn horloge.

Het was vijf minuten voor elven.

— Stap in, Brand! Wij zullen nu eens zien, of mijn berekeningen werkelijk juist waren.

— Maar men zal ons van de andere eilanden af kunnen bemerken! zeide Brand ongerust.

— Wij zullen de proef dan ook liever boven de zee nemen, op een eenzame plek.

— Maar het opstijgen zelfs van een gewone vliegmaschine, met dit eilandje als vertrekpunt, zal opzien baren!

— Niet te pessimistisch Brand! Het naaste eiland ligt wel twee mijlen hier vandaan, en het onze is dicht begroeid!

— Maar dit weiland is veel te klein om er van te kunnen opstijgen. Wij hebben geen twintig meters aanloop voor de wielen.

— Daarin moet ik je gelijk geven — en wij zullen daarvoor dan ook de vertikale schroef moeten gebruiken. En overigens — wij zijn nog pas in het begin van de lente, en veel zomergasten zijn hier nog niet! Op weg dus!

De drie mannen brachten hunne kleine valiezen aan boord. het deurtje werd gesloten, Raffles ging op de bestuurdersplaats zitten, en Brand volgde zeer aandachtig wat hij deed, met de wetenschap dat hij later wel eens in de noodzakelijkheid kon komen, deze wonderlijke machine zelf te moeten besturen.

— Let nu goed op, en kijk aanstonds door de kleine ruit boven ons hoofd naar boven! beval Raffles.

Op het glimmende instrumentenbord voor zich verzette hij een klein, koperen knopje, en langzaam begon de machine te werken.

— Je ziet dat nu geen van de beide schroeven draaien! riep Raffles uit. Ik kan ze inschakelen op ieder gewenscht oogenblik. Zie, nu begint de trekschroef te werken, maar bij lange na niet snel genoeg om ons van de plaats te krijgen!

Inderdaad begon de voorste schroef langzaam te draaien, zonder dat Brand het minste gerucht kon hooren.

— Nu verzet ik dezen vernikkelden hefboom, links van mij! ging Raffles voort. Kijk naar boven!

Brand wendde het hoofd een weinig naar achteren, en keek door de kleine ruit. Hij zag hoe de stalen mast met een ruk overeind kwam, en hoe onmiddellijk daarop de vier groote schroefbladen op hun plaats sprongen. Raffles verzette denzelfden vernikkelden hefboom nog wat

meer, de koppeling was tot stand gebracht en de stijgschroef begon tamelijk snel te draaien.

— Dit is omstreeks tweehonderd toeren per minuut — lang niet voldoende om ons zelfs maar van den grond te lichten, riep Raffles uit. Kijk naar dat wijzerplaatje met de nikkelen wijzers — dat geeft het toerental aan van onze stijgschroef! Dit is het hefboompje dat de snelheid vermeerdert. Let op — vierhonderd toeren — zes honderd — achthonderd —

— Er komt beweging in de machine! riep Brand opgewonden.

— Mij komt het ook zoo voor! Twaalfhonderd toeren — veertienhonderd — zestienhonderd!

De machine trilde op een eigenaardige wijze, en Brand wendde het hoofd wat terzijde, en keek door de ovale, sterke zijruit. Met een kreet riep hij:

— De wielen raken den grond niet meer!

— Tweeduizend toeren!

— Wij stijgen mylord, Wij stijgen! jubelde Henderson.

— Verlaat dan niet meer jullie plaatsen, want hoe meer je in de onmiddellijke nabijheid blijft van de bestuursplaats, hoe beter de machine in evenwicht ligt!

Zonder dat men er iets van had kunnen merken had de machine inderdaad het kleine eiland verlaten en zweefde ongeveer ter hoogte van het dak van de loods. Raffles zette het hefboompje heel weinig terug, het toerental daalde een beetje — en heel langzaam, alsof ze werd neergelaten aan een sterken kabel, daalde de machine weer wat!

— Hoera! schreeuwde de reus opgewonden. Zij doet het prachtig, mylord!

— Ik zou het bijna denken James! riep Raffles glimlachend terug. En nu voorwaarts! Let op Brand — nu het koperen gedeelte! Onthoudt dit goed — alles wat koper is betreft de trekschroef — alles wat nikkel is, staat in verband met de stijgschroef!

Een korte beweging, en met groote snelheid begon de voorste schroef te draaien.

Dit was een gevaarlijk oogenblik, want nu moesten de beide bewegingen zoo onmerkbaar mogelijk overgaan — de stijgende en de voorwaartsche.

Reeds schoof de machine met vrij wel veel vaart over de boomtoppen. Nog verder ging de kleine koperen hefboom terzijde, en op het oogenblik dat de vliegmaschine een voorwaarts-

sche snelheid had van ruim zestig kilometer, schakelde Raffles de stijgschroef uit, die automatisch onmiddellijk samenklapte, en achteruit scharnierde in de uitholling. Een kort oogenblik was het alsof de machine een val zou doen — maar de vleugels droegen haar prachtig, de voorwaartsche snelheid was groot genoeg, die vallende beweging te overwinnen, en daar stootte het toestel reeds schuins de blauwe lucht in, in oostelijke richting.

— Het is een kwestie van oefening! riep Raffles bedaard. Spoedig genoeg zullen wij beiden vertrouwd zijn met de behandeling. Vergeet niet dat deze eerste proef zeer dicht boven de aarde geschiedde, wat altijd gevaarlijk is. Op duizend meter hoogte kan men gerust honderd meter vallen, en dan nog de machine opvangen. Onthoudt alleen, dat de stijgschroef nimmer mag worden uitgeschakeld, alvorens de voorwaartsche snelheid minstens 60 kilometer bedraagt.

Het spreken werd reeds voortdurend moeilijker, want Raffles had den spoed van de machine snel vermeerderd, en de aluminiumschroef maakte vrij wat geraas.

— Mijnheer Brand, ik vind dat men dat ook niet kwalijk mag nemen aan een schroef die je voorttrekt met een snelheid van driehonderd vijftig kilometer! schreeuwde Henderson aan het oor van Brand, na een blik te hebben geworpen op den koperen snelheidsmeter.

Brand vergenoegde zich er mede, bevestigend te knikken. Het geraas van de schroef had al zulk een hoogte bereikt, dat men zich nauwelijks verstaanbaar kon maken.

Brand wierp een blik op het kompas, vervolgens op de landkaart, die zich bevond in een schrandere gevonden toestel, waardoor het mogelijk was, deze kaart af te rollen naarmate de reis vorderde.

En hij bemerkte, dat Raffles de „Adelaar” in een Zuid-Oostelijke richting stuurde.

Inderdaad zweefde de trotsche vliegmachine nauwelijks tien minuten later op een hoogte van meer dan duizend meter boven de blauwe golfjes van de luchtzee die nauwelijks door een briesje in beweging werd gebracht.

Als kleine witte stipjes deden de talloze visscherspinken zich voor, Hollandsche en Engelsche, Noorsche en Duitsche, waarmede de geheele Noordzee als het ware bezaaid scheen te zijn.

De lucht was zoo helder, dat Brand, zonder

zelfs zijn kijker noodig te hebben, de Hollandsche kust reeds kon onderscheiden, toen „de Adelaar” zich nauwelijks een kwartier in de lucht bevond.

Maar het werd hem spoedig duidelijk, dat die door de zon beschenen duinen ditmaal niet het doel waren van Raffles, hij stak de Noordzee in haar geheele breedte over, naderde de Belgische kust tot op weinige kilometers, zorgdragende dat hij op een veilige hoogte bleef, en hield toen rechtstreeks aan op Calais.

Brand raadpleegde zijn horloge. Die geheele reis, schuins over de Noordzee, had iets meer dan een half uur geduurd.

De motor had volkomen regelmatig geloopt, en nu en dan was een snelheid van meer dan zeshonderd K. M. bereikt.

En nu gleed reeds die groote haven met haar ontelbare schepen onder de vliegmachine voorbij, en nauwelijks had Brand den tijd, enkele bijzonderheden op te merken, want reeds stootte de „Adelaar” in verbijsterende vaart over het rotsachtige Normadie en vervolgens over de weiden en de kale vlakten van Noordelijk Frankrijk.

Drie kwartier later cirkelde de vliegmachine over Parijs, op een hoogte van ruim twee duizend meter en met een snelheid, die Raffles wijselijk tot al meer dan de helft verminderd had.

En nu pas begreep Brand het doel — Raffles zocht het vliegveld van Le Bourget op, het gewone landingsterrein voor de toestellen van de K. L. M., en de Engelsche luchtvaartlijnen.

En juist toen hij eenige bijzonderheden begon te onderscheiden, den Eifeltoren de beide torens van de Notre-Dame, de groene tuinen van de Tuillerieën, toen Parijs al weer achter hem, het toestel daalde, het uitgestrekte vliegveld kwam in het gezicht, met zijn duidelijk herkenbare bakens en zijn loodsen van gegolfd plaatijzer, en nog weer enkele minuten daarna streek de Adelaar neer op het groene gras, zonder dat Raffles gebruik had gemaakt van de tweede schroef, terwijl van alle kanten douane kwamen aanloopen.

Zij keken wel wat verbaasd op het zien van die fraaie, splinternieuwe machine, die blijkbaar niet toebehoorde aan een luchtvaartmaatschappij, maar de passen van de drie opvarenden waren uitstekend in orde, er bevond zich geen smokkelwaar aan boord, en dus kreeg Raffles

aanstonds verlof het toestel op te bergen in een van de grootste loodsen.

De drie mannen stonden reeds buiten het hek van het reusachtige buiten, en richtte hun schreden naar het kleine wachthuis van de Electrische tram die Le Bourget met Parijs verbindt, toen Brand stilstond en lachend uitriep: Wat zoeken wij eigenlijk in Parijs?

Wij hadden evengoed edere andere stad kunnen uitzoeken, maar ik wilde weten hoelang de machine over de afstand zou doen.

Precies twee uren ga Brand ten antwoord.

Een uur en negen en vijftig minuten, mijnheer Brand, verbeterde Henderson aanstonds.

Wij zullen die eene minuut niet in aanmer-

king nemen, vriend James, zeide Raffles glimlachend, en constateeren dus, dat wij gevlogen hebben met een gemiddelde snelheid van 675 K. M. in het uur.

Verschrikkelijk, zeide Brand.

Prachtig, riep Henderson vol geestdrift uit.

En wat zullen we nu doen? vroeg Brand weer.

Lunchen in het café Anglais en dan teruggaan, antwoordde Raffles laconiek.

De grootmeester der Avonturiers wist niet, toen hij dit zeide, dat er nog heel wat zou gebeuren, alvorens hij inderdaad met zijn nieuwe machine naar Engeland zou kunnen terugkeeren....

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK III.

EEN ONVOORZIEN OPONTHOUD

Het elektrische trammetje had dien dag niet veel passagiers. Henderson was op het achterbalcon blijven staan, op gevaar af, door zijn zwaarte het geheele voertuig te doen stijgen. Raffles en Brand hadden binnen plaats genomen, en zij waren de eenigen.

En terwijl het voertuig langzaam tegen de helling optrok, die van de Fransche hoofdstad afdaalt naar het vliegveld, zeide Brand glimlachend tot Raffles:

— Ik geloof dat je tevreden bent over je nieuwe vliegmaschine?

— Volkomen tevreden, mijn waarde! Het is waar, we hebben nog geen proef genomen bij de daling, maar ik ben overtuigd, dat ook deze even goed zou zijn verlopen als de stijging!

— Je zoekt hier immers niets bepaalds in Parijs?

— Volstrekt niet! Maar een stad als deze biedt zeer veel mogelijkheden.

Intusschen, die zouden zich dan moeten voordoen in den korten tijd, dien wij aan onzen luch zullen besteden, want ik ben voornemens, dadelijk weer terug te keeren, of hoogstens eerst eens een kijkje te gaan nemen in ons huis in de Rue de Vaugirard. Ik wil voor het vallen van de duisternis weer in Londen terug zijn.

Twintig minuten later ongeveer reed de elektrische tram Parijs binnen. Het was vrij druk in de straten, want overal spuiden de kantoren en werkplaatsen hun personeel, dat ging lunchen in een naburig eethuis.

En steeds verder ging het totdat de tram plotseling scheen te worden tegengehouden door een geweldige menigte. De wagenbestuurder belde als een razende, maar de menschedam bezweek niet, en als een echte Parijzenaar wachtte de man gelijkmoedig af, tot het de dames en heeren zou believen, hunsweegs te gaan.

— Wat is er? vroeg Brand verbaasd. Waarom zijn al die menschen hier te hoop geloopt?

Raffles had een blik naar buiten geworpen, en antwoordde:

— Ik weet het niet — maar het moet van belang zijn, ik zie er een paar agenten tusschen. Laten wij uitstappen.

— Waar zijn wij hier ergens?

— Dit is de Rue de Belleville, als ik mij niet vergis.

Reeds waren de beide vrienden uitgestapt, en op een wenk van Raffles volgde Henderson hun voorbeeld.

Een menigte van wel tweehonderd personen voor het grootste gedeelte uit midinettes en kantoorbediendes samengesteld, versperde een zijstraat en een gedeelte van den hoofdweg bijna volkomen.

— Maak eens wat ruimte, Henderson! beval Raffles rustig. Maar doe het niet als in Londen, wat ik je verzoeken mag als je een belangrijke voetbalmatch wilt bijwonen! Ik ben volstrekt niet van zins om het met deze brave menschen aan den stok te krijgen.

Henderson knikte grijnslachend, en het volgende oogenblik boorde hij als het ware een weg in de compacte menschenmassa. Toch was het niet te zien, dat hij zijn ellebogen roerde of zich bijzonder inspande. Hij was volstrekt niet ruw, maar was daarentegen zeer gul met zijn telkens herhaald: „Pardon, pardon!”

En aldus, bemoedigend grijnslachend, en tegen iedereen zijn verontschuldigen uitsprekend, drong hij door die menigte heen, „als een warm mes door een boterham” om een van zijn geliefkoosde uitdrukkingen te gebruiken.

En daar Raffles en Brand in zijn kielwater onmiddellijk volgden, zoo duurde het niet lang of zij hadden klaarblijkelijk bereikt, wat de kern, en tevens de oorzaak scheen te zijn van die geheele oploop — een kleine heuvel, gevormd door meubelen, beddengoed, allerlei keukengerei, alles uitgespreid op het reservoir, voor de deur van een eenvoudig hoog huurhuis, waarvan ieder raam als het ware gegarneerd was met nieuwsgierig kijkende gezichten.

Op de derde verdieping was een man in hemsd mouwen bezig, gordijnen af te nemen, en was blijkbaar niet zijn dagelijksch werk, want hij deed het vrij onhandig.

Juist op het oogenblik dat Raffles en zijn beide metgezellen aankwamen, verschenen er aan het einde van de zijstraat een tweetal van die groote, tweewielige, platte handkarren, die in

Parijs nog vrij veelvuldig voorkomen bij verhuizingen, door hen, die noodgedwongen zelven zulk een verplaatsing tot stand moeten brengen. De voorste van die beide karren werd getrokken door een reeds bejaarde man met dun, grijs haar, die reeds moeite genoeg had met dien ledigen wagen, dien hij voorttrok met gebogen rug, het bleeke gelaat naar de straatsteenen gewend.

Raffles rekte zich een weinig uit, op de steenen staande, en nu zag hij over de hoofden van de anderen, heen kijkende een tweetal vrouwen vlak bij de geopende huisdeur. De eene was oud, en zat op een matten keukenstoel, onbewegelijk, het hoofd tusschen de beide handen vasthoudend, de andere was een nog jong meisje, dat met doodsbleek gelaat tegen de deurpost leunde, en met oogen die niets schenen te zien voor zich uitstaarde.

— Een uitzetting naar het schijnt, zeide Brand zachtjes.

— Ja, — en die arme lieden schijnen er zwaar onder gebukt te gaan, gaf Raffles ten antwoord.

— Wat wil die oude met zijn wagen? Het zal toch geen gewone verhuizing zijn?

— Ik geloof dat die arme man nog volstrekt niet weet wat eigenlijk de beteekenis is van die heele trieste comédie! hernam Raffles.

Dit moest wel zoo zijn, want nauwelijks had de grijsaard zijn wagen tot stilstand gebracht en strekte hij de hand uit naar een meubelstuk, zeker om het op te laden, of een groote kerel met een gezicht als een bulldog, stiet hem ruw terzijde en beet hem toe:

— Blijf daar af met je vingers!

— Er af blijven? herhaalde de de oude man met een bevende stem. Maar wij moeten toch ons boeltje meenemen— Het kan hier toch niet blijven staan op het trottoir?

De man met het doggen-gezicht keek den ouden man een oogenblikje grimmig en onderzoekend aan, alsof hij meende, voor den gek te worden gehouden, en zeide toen met een spotlach:

— Je hebt zoiets zeker nog nooit meegeemaakt? Die meubelen worden geveild, man! Er is geen stuk meer van jou! Ze worden hier nu op slag verkocht, voor je huurschuld.

— Maar die kan ik onmogelijk betalen! zeide de grijsaard heel zacht en met gebogen hoofd.

— Dat is het hem juist! En daarom gaan wij nu je meubeltjes veilen! Maar ik twijfel eraan, of Mijnheer Huguet dan nog op zijn kosten komt!

Een verlopen heerschap met een rooden neus kwam op dat oogenblik aanloopen, gewapend met een actetasch, zijn bolhoed ver achter op zijn hoofd, en begon met een onverschillig gezicht een goed plekje uit te kiezen voor zijn treurigen arbeid.

Nu pas hief de oude vrouw het hoofd op, stond met moeite op van haar stoel kwam op haar wankelend naar den ouden man toelopen, en beiden wierpen zich in elkanders armen, zachtjes snikkend, als schaamden zij zich voor al die omstanders. En menig oog werd nat, want de kleine Parisienne is heel gevoelig en hier en daar werd zelfs al een dreigend scheldwoord gehoord aan het adres van den huiseigenaar.

— Wij willen het wel betalen, Mijnheer, maar wij kunnen onmogelijk, klaagde de oude man. Als Mijnheer Huguet nog maar een maandje geduld wil hebben....

Het oude praatje! zeide de man met het doggen gezicht ruw. Ik geef Mijnheer Huguet groot gelijk. Ik zou niet zooveel geduld gehad hebben! En als je zoo'n mooie dochter hebt, dan zie ik niet in dat je om geld verlegen behoefde zijn!

— Wilt U dat eens herhalen? klonk er plotseling een stem vlak bij zijn oor.

Zeer verbaasd, wendde de man zich naar den spreker, en nu zag hij iemand naast zich staan, naar zijn geheele uiterlijk te oordeelen een vreemdeling, wel een hoofd kleiner dan hij, met staalgrijze oogen waarin nu een harde uitdrukking lag, en wiens haar aan de slapen reeds een weinig begon te grijzen.

De kerel trok zijn ruige wenkbrauwen hoog op, nam den fijngekleeden vreemdeling op van het hoofd tot de voeten, en zeide toen grijnslachend.

— Kijk eens in de richting van de deur!

— Daar is een ridder zonder vrees of blaam voor je, Musette, Mijnheer Lohengrin in eigen persoon! Mijnheer bemoeit zich met mijn zaken!

— Een beetje! zeide Raffles bedaard. Ik wilde alleen maar weten, of ik zoeven goed verstaan had! U zei dus?

— Ik zei, dat een man met zoo'n mooie dochter nooit om geld verlegen behoefde te zijn. Ik zei....

Wat de man met het doggengezicht nog verder had willen zeggen, zal wel altijd in het duister blijven, want een onderdeel van een seconde later rolde hij reeds als een konijn, dat een schot hagel in de achterbout heeft gekregen een paar

malen om en om, getroffen door een ijzerharde vuist, op de goede plek.

Hij kwam terecht tegen de deurpost, en bleef daar steunend liggen, naar zijn hoofd tastend.

Hier en daar klonk een zwak hoera'tje, maar elders werden dreigende waarschuwingskreten gehoord. De afslager echter, die zulke intermezzo's blijkbaar heel gewoon vond, was reeds op een stoel geklommen, na een paar woorden te hebben gewisseld met zijn schrijver, had zijn hamer gegrepen, en bulkte nu met een stem, die op een kilometer afstand zijn voorliefde voor goedkope brandewijn verried:

— Dames en Heeren, we beginnen hier dus met de veiling van wijlen de meubeltjes van Bernard Duflos, alhier present, uit naam van mijn principaal, Mijnheer Gaston Huguët. Wij zullen beginnen met deze tafel uit het tijdperk van den Zonnekoning echte stijl Louis XV!

— Je zuster! schreeuwde een magere vrouw uit het publiek. Het is een withouter keukentafel!

— Dan zeggen we — een withouten keukentafel uit het tijdperk van den Zonnekoning! Haha! hernam de afslager met een vetten lach. We zetten dit prachtmeubel in voor dertig harde franken! Wie biedt er meer?

Er werd wat gelachen, maar voor het overige bleef het volkomen stil en in die stilte klonk de stem van Raffles die bedaard vroeg:

— Hoeveel bedraagt de huurschuld?

De lodderige oogen van den afslager zochten verbaasd naar den spreker, kregen Raffles in het vizier en hij antwoordde, tamelijk verwonderd:

— Negenhonderd franc!

— Goudfrancs?

— Welneen! Vindt U het soms weinig?

Raffles antwoordde niet. En bitterheid welde in zijn hart op, en hij voelde zich verbleeken. Welk een afschuwelijk leed, welk een vernedering voor die arme lieden — om een bedrag, dat ongeveer gelijkstond met zes Engelsche ponden! Hij wist zich echter volkomen te beheerschen, toen hij zeide:

— Hebt gij de kwitantie over die huurschuld bij U?

— Neen, dat is niet mijn werk! Die heeft de deurwaarder. En houdt mij nu niet langer op, ik sta hier ook niet voor mijn plezier! Deze withouten tafel....

— Ik koop het geheele ameublement voor tweeduizend francs! hernam Raffles op den-

zelfden ijskouden toon. Is dat voldoende?

De afslager maakte snel zijn berekening. Hij was een man doorkneed in het vak en een enkele blik op het zeer eenvoudig meubilair, had hem reeds doen zien, dat de huurschuld er ternauwernood zal worden uitgehaald en er dus voor hem maar een bitter klein percentage zou overblijven.

Hier nu was een man, waarschijnlijk een Brit, weggelopen uit een of ander gekkenhuis, die tweeduizend francs bood voor dien ouden rommel. Hij bedacht zich dan ook geen seconde, en vroeg alleen maar wantrouwend:

— Is dat U ernst, Excellentie?

Inplaats van te antwoorden haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn, nam er een paar bankbiljetten uit, en stak ze den afslager toe.

Deze bekeek ze een weinig wantrouwing, draaide ze om en om in zijn dikke vingers, en toen teekende hij grommend een kwitantie en stak die Raffles toe.

En nu pas steeg uit die menigte, die in de grootste verbazing had toegeluisterd en toegezien een gemompel van bewondering, de winkelmeisjes staken de hoofden bijeen en wisselden tamelijk luid een opmerking over de knappe vreemdeling.

Maar Raffles trok zich van dat alles volstrekt niets aan, trad op de oudjes toe, die blijkbaar niet wisten of zij waakten of droomden, vatten de gerimpelde hand van de vrouw, en zeide vriendelijk:

— Kunt gij weer in dit huis terugkeeren?

Voor de vrouw antwoord had kunnen geven kwam het jonge meisje haastig toelopen en haar oogen vlamden van een voor Raffles onbegrijpelijke woede, toen zij er met moeite uitbracht:

— Nooit, nooit meer terug in dit vervloekte huis! Eerder legde ik mij voorgoed te slapen onder een brug!

— Maar hebt gij dan niets anders? Weet gij waar gij nu een onderdak kunt vinden? vroeg Raffles.

De oude vrouw wrong de handen, de man keek zwijgend naar den grond, terwijl een glinsterende traan over zijn gerimpelde wang gleed: en Raffles wist genoeg. De woningnood was groot in Parijs en het zou die arme, blijkbaar van alles berooide menschen niet zoo gemakkelijk vallen weder een dak boven hun hoofd te krijgen, tenminste een dat zij konden betalen.

— Ik weet drie heel goede kamers in de Rue

Clavel! zeide het meisje bedeesd, en weer moest Raffles zich over iets verwonderen, want terwijl zij dit zeide werd zij bloedrood.

Maar hij haastte zich om te antwoorden:

— Dan moet gij dadelijk daarheen gaan? Woont daar misschien iemand van Uw vrienden?

— Een heel goed vriend, Mijnheer antwoordde Musette, en een kort oogenblikje wendde zij Raffles haar prachtige donkere oogen toe.

— Maar meisje lief, wat praat je toch? Dat is immers veel te duur! klaagde de oude vrouw.

— Wij zullen daarheen gaan, zeide Raffles eenvoudig. Twee kruiers hier! Laadt de meubels op die karren, zij zijn nu mijn eigendom! Als ik het wel heb dan is de Rue Clavel geen kwartier hier vandaan!

De oude Duflos scheen nu pas tot het besef te komen, van wat er geschied was, tastte met zijn bevende vingers naar de hand van Raffles, en begon stamelend:

— Mijnheer, wie gij ook zijn moogt — wij zijn

U groote dankbaarheid verschuldigd! Maar ik weet niet — of wij dit mogen aannemen — wij zijn U volkomen vreemd — en ik betwijfel of ik ooit in staat zal zijn om....

— Bekommer U daar voorloopig niet om! viel Raffles hem haastig in de reden. Ik breng U naar Uwe nieuwe woning — ik wil mij er van overtuigen, dat zij inderdaad nog onbewoond is! Maak U ook geen zorgen om de huishuur! Ik ben maar al te verheugd, dat ik U heb kunnen helpen, maak wat voort — ik betaal een goede fooi mannen! James heb jij eens een handje!

Niet zonder eenig gevaar voor de meubelen hielp de reus met zijn geweldige armen, en binnen vijf minuten was alles opgeladen, en een kleine karavaan trok weg in de richting van de Rue Clavel en — niemand lette er bijzonder op, dat de kerel met het doggengezicht, die weer overeind was gekrabbeld op eenigen afstand dien kleinen stoet begon te volgen, met een boosaardige, wraakzuchtige uitdrukking op zijn breed gezicht.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

EEN KENNISMAKING MET GEVOLGEN.

Een uur later — het liep toen reeds naar twee uur was 't geheele huisgezin Duflos goed en wel geïnstalleerd op de vierde verdieping van een groot, zeer oud huis in de Rue Clavel. Henderson had alweder geholpen en de meubelen vlogen als het ware op zijn plaats als in een truc-film.

Geheel verdwaasd door zijn plotselingen ommekeer in hun bestaan, nog nauwelijks goed wetend of dit alles wel werkelijkheid, zaten Bernard Duflos en zijn vrouw Maguerite in een hoekje en keken maar stilletjes toe zonder iets te zeggen, met tranen in de oogen! Maar ditmaal waren het tranen van geluk.

Musette was wel een half uur afwezig geweest, toen keerde zij terug met een trek van innige vreugde op haar lief gezichtje en wendde zich dadelijk tot Raffles, en zeide:

— Mijnheer — nu moeten wij toch werkelijk weten, waaraan wij dit alles te danken hebben, en hoe wij ooit in staat zullen zijn, U dit alles te vergelden.

— Gij kunt het mij het best vergelden, Mademoiselle, door er nooit meer van te gewagen, zeide Raffles met een glimlach. Neem maar aan, dat ik een weinig excentriek ben, en er van houd als Voorzienigheid te spelen. Ik ben zeer rijk, wat was dus natuurlijker, dan dat ik U ter hulp kwam? En toch — ik zou heel gaarne weten wat er nu eigenlijk is geschied! Ik heb den naam Huguet hooren noemen — dat is natuurlijk Uw Uw voormaligen huisheer?

— Ja en hij is een ellendige schurk! barstte Musette uit. Ik kan U niet zeggen hoe hij ons gemarteld heeft, achtervolgd en in het nauwgedreven! Hij — ik — hij wilde dat ik zijn....

— Ja, nu begrijp ik het al beter! viel Raffles haar haastig in de rede. Maar in dit huis — nietwaar — woonde een andere man, die het geluk heeft, meer in Uw smaak te vallen! — Stil, zeg maar niets! De hemel beware mij dat ik mij in Uw hartsaangelegenheden zal mengen. Nu, dan is nu dunkt mij alles ten beste geschikt. Alleen — ben ik al te onbescheiden als ik vraag, hoe gij in dien toestand kwaamt? Werkeloos misschien?

— Sedert twee maanden, Mijnheer, antwoordde Musette op doffen toon. Ik ben bloemen-

maakster. Mijn vader was nachtwaker in een fabriek. Moeder verdiende iets met fijne handwerken. Hoe het zoo achter elkaar kwam is mij een raadsel — ik geloof aan een boezen toovermacht, maar nadat Huguet begon mij te achtervolgen en ik hem telkens afwees, verloren wij achtereen onze betrekkingen. Ik werd om een futilliteit ontslagen — vijf minuten te laat op de fabriek — Vader werd plotseling te oud bevonden als nachtwaker, en de winkel waarvoor Moeder werkte, nam haar arbeid niet meer — de première zei dat het meer deugde! En wat wij sedert dien ook gepoogd hebbe, nergens nam men ons aan! Bij mij vroeg de Opzichter altijd, waar ik gewerkt had — en niet zoodra had ik mijn vorige fabriek genoemd, of zijn gezicht werd strak, en ik werd weggezonden. En met Vader ging het juist zoo.

— Dat is heel eigenaardig! In Amerika komt zoiets heel vaak voor — daar plaatst men ongewenschte elementen onder de arbeiders op een zoogenaamde „zwarte lijst” die geregeld wordt bijgehouden en wee den ongelukkige, wiens naam op die lijst voorkomt. Nu — wij zullen eens zien, of wij niet tegen die geheimzinnige macht kunnen strijden!

— Maar — gij hebt nog altijd Uwen naam niet genoemd, Mijnheer, zeide Musette dringend. Wij moeten toch weten, voor wien wij onze gebeden kunnen opzenden?

— Als gij mij dan volstrekt een naam wilt geven, noem mij dan Graaf Palmhurst antwoordde Raffles. Ik ben een Londenaar, — en hier bij toeval op bezoek. Apropos, weet gij het adres van die Huguet soms?

— Niet nauwkeurig, Graaf. Hij moet ergens in de Wijk van St. Germaine wonen. Hij is erg rijk en 'n heel slecht mensch. Hij is lid van de Racing Club. O, ik zal den hemel danken, als wij nooit meer iets met hem te maken hebben.

Plotseling scheen het jonge meisje iets in te vallen en zij riep verbaasd uit:

— Maar hoe is het mogelijk, dat wij ons hier zoo maar hebben kunnen installeren? Ik heb niet eens met den Portier gesproken! Ik ken den ouden Binard wel, den eigenaar van dit huis, maar....

— Dat alles is reeds lang in orde! legde Raffles haar het zwijgen op. Ik heb al met den Concierge gesproken en hem drie maanden huur betaald. Bekommer U niet om dat alles. Verheug er U liever op, dat Uw brave ouders, althans voorloopig rustig kunnen slapen. Later zullen wij verder zien. Gij maakt immers bloemen, zegt gij? Dan zult ge ook wel een weinig schilderen?

Inplaats van te antwoorden liep Musette haastig naar een hoektafel, zocht even onder boeken, kranten en wat oude tijdschriften, die daar verspreid lagen, en kwam blozend terug met een groote portefeuille, waaruit zij Raffles eenige schetsen toonde, meerendeels aquarellen, die niet alleen een vaardige hand maar een grootten kunstzin verrieden. Er waren ontwerpen voor kussenvertrekken, kleine meubelen, wandversieringen en borduursels.

Raffles behoefde er slechts een enkele blik op te werpen, om met een geoefend oog te zien, dat hij hier tegenover een onluikend talent stond, dat slechts een vruchtbaaren bodem behoefde, om zich geheel te kunnen ontplooiën.

Hij gaf de teekeningen terug en zeide eenvoudig:

— Uw toekomst is gemaakt! Bekommer U daar maar niet om! Gij zijt een ware kunstenaar! Mogen wij morgen terugkomen? Ik heb iets met U te bespreken!

— Wij verlangen niets liever, Graaf! riep Musette uit, met oogen die van dankbaarheid en blijdschap glansden.

En zoo vertrok het drietal weer, uitgeleide gedaan door de zegeningen en bevende woorden van dankbaarheid van het echtpaar Duflos.

Maar niet zoodra stonden zij op straat of het gelaat van Raffles, zoeven nog glimlachend verkreeg een uitdrukking, die Brand schrik aanjoeg. Hij kende die harde trekken, als uit steen gehouwen. Die wijd opengesperde oogen met hun metalen glans en die dichtopeen genepen lippen. En hij kende ook dien sissenden bijtenden klank van die stem!

— Wij gaan nu lunchen, mijn vrienden! zoo begon Raffles.

— En — daarna terug?

— Neen! Je hebt mij immers hooren zeggen, dat wij morgenmiddag nog een bezoek zouden brengen aan de Duflos. Bovendien, ik heb een appeltje te schillen met dien Mijnheer Huguet.

— Die kerel verdiende te worden doodgeknap-

peld, riep Henderson woedend uit. Ik versta wel zooveel Fransch, dat ik heb begrepen wat er gaande was!

— Die bestraffing is wat ruw, James — en mijn middel is geloof ik wel wat eleganter. Maar hier is een taxi! Wij zullen dat heerschap eens opzoeken temidden van zijn vrienden! En dus, mijn beste Brand, zal ik je moeten verzoeken, er vrede mede te hebben, als ik mijn terugkeer nog een paar dagen moet uitstellen. Stop, chauffeur.

De auto hield stil voor den rand van het trottoir. De beide vrienden stapten in, nadat Raffles het adres van het bekende Restaurant had opgegeven, Henderson nam naast den chauffeur plaats.

Juist toen Brand het portier wilde terugtrekken, keek hij bij toeval naar de overzijde van de straat, en zag daar de man met de doggentronie staan, die op dat zelfde oogenblik haastig wegsloop.

— Dat is die kerel van zoeven, zeide hij. Ziet hoe hij daar een steeg binnengaat.

— Laat hem gaan! zeide Raffles schouderophalend. Hij heeft zijn verdiende loon gehad. Ik ben blij, Brand, dat het toeval ons door die straat voerde! Wel, wat zeg je van onze voortreffelijke Maatschappij? Is zij niet uitstekend ingericht? Is het geen lust in haar te vertoeven? Geen ongelijkheid, geen schandelijk onrecht, geen onderdrukking van den zwakke door den sterke, maar overal liefde en genegenheid, onderlinge hulp en gelijkheid, vooral gelijkheid! Nu, ik verblijd mij op het oogenblik, dat ik met dien Mijnheer Huguet eens over die gelijkheid van gedachte kan wisselen!

— Hoe vindt je het meisje?

Brand merkte op hoe Raffles met opzet van onderwerp veranderde, want in zijn staalgrijze oogen had hij een gevaarlijk licht gezien, dat weinig goeds voorspelde voor den man, die in het drama, dat nog zulk een gelukkigen keer had genomen een groote rol scheen te hebben vervuld. Het misbruik maken van macht en gezag was voor Raffles steeds een van de ergste misdaden ter wereld geweest, en Brand wist dat hij thans zulk een misdaad ging straffen.

Raffles sprak verder niet veel, totdat de taxi stilstond. De drie mannen stapten uit, en terwijl Brand den chauffeur betaalde, nam Raffles Henderson ter zijde, en zeide op zachten toon tot hem:

— Je kent Parijs voldoende, Henderson, om ons huis in de Rue de Vaugirard te vinden nietwaar?

— Ik zou het in een Egyptische duisternis niet misloopen, Mylord!

— Ga er dan nu dadelijk heen. Hier is geld om iets in een Restaurant te eten. Overtuig je dat in het huis alles in orde is, dat geen vreemde hand de geheime deuren heeft aangeraakt van onze tunnel, dat de bewaarplaatsen van mijn vermommingen onaangeroerd zijn. Kijk ook goed na, of alle elektrische installaties nog werken. Ik weet thans nog niet of ik van dat huis nu gebruik zal maken — dat zal afhangen van de omstandigheden!

Henderson knikte slechts even, en maakte daarop aanstonds dat hij wegkwam. En Raffles keek hem na met een goedkeurenden blik: daar ging een man op wien men ten allen tijde vertrouwen kon, en die steeds deed wat hem gelast werd.

Brand en Raffles traden binnen, zij hadden weinig moeite een onbezet tafeltje te vinden, want het was reeds laat in den middag geworden.

En het was pas toen de kelner het dessert kwam opdienen, toen Raffles, die in een sombere stemming scheen te zijn, op zachten toon zei:

— Wij zullen het adres van dien schelm eens naslaan. Er zal hier wel een adresboek zijn.

— Denk je dan waarlijk aan niets anders, Edward?

— Het is mij onmogelijk aan iets anders te denken, Brand! Ik weet wel dat het een onbegonnen zaak is, ideale menschen te scheppen — maar althans ligt het in mijn macht, hen die met opzet kwaad doen te straffen. Dat jonge meisje heeft ons natuurlijk niet alles gezegd — dat belette haar gevoel van schaamte haar. Maar wij kunnen toch wel begrijpen, wat er geschied is.

Brand wenkte den kelner en vroeg om het adresboek. Vijf minuten later wisten zij nauwkeurig het adres van Gaston Huguet en weer een uur later stonden zij buiten voor het huis in de Rue de Vaugirard. Het was nog altijd het eigendom van Raffles, maar zijn zaakgelastigde te Parijs, zou zeer vreemd hebben opgezien, indien men hem had gezegd dat Graaf Palmhurst, zijn principaal, en de lang gezochte gentleman-inbreker een en dezelfde persoon waren. De drie bovenste verdiepingen waren bewoond,

door eenvoudige, meerendeels bejaarde lieden, die al evenmin eenig besef hadden van den waren aard van hun huisheer. De eerste verdieping en die, welke gelijkvloers was gelegen, stonden natuurlijk meestal leeg, omdat dit de wensch was van Graaf Palmhurst en het doel daarvan was heel eenvoudig — Raffles wilde ten allen tijde in de groote, buitenlandsche steden een pied-à-terre hebben, waar hij in geval van nood een toevlucht zou kunnen zoeken. Het huis lag zeer dicht bij de oude stadswallen, die op die plek nog niet waren afgebroken, en de tunnel, waarvan Raffles tegen Henderson gesproken had, was zeker even oud als de stad Parijs zelve, en vermoedelijk aangelegd door kloosterbroeders, die in woelige tijden veilig buiten de stad wenschten te geraken.

Henderson bleek op zijn post te zijn en rapporteerde aanstonds, dat alles zich in de beste orde bevond. De elektrische installaties werkten uitmuntend, en blijkbaar had geen enkel onbevoegde het gewaagd, in het huis door te dringen, waar zich trouwens niets anders bevond dan de weinige, eenvoudige meubelen, die de drie mannen konden noodig hebben, wanneer zij genoodzaakt waren eenige dagen in dat eeuwenoude huis door te brengen.

Raffles, nog altijd in een sombere bui, begaf zich dadelijk naar de slaapkamer, opende de kast waarin kleederen, baarden en pruiken zich bevonden, en begon zich zonder een woord te zeggen te vermommen. Hij zette een zwarte pruik op, waarmede zijn staalgrijze oogen wonderlijk contrasteerden, kleeedde zich met den grootsten zorg, stak zich in rok, en zag er naar verloop van een half uur uit, als een man van de wereld, die zijn leven doorbrengt met het najagen van allerlei genietingen.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide toen tot Brand, die zwijgend had toegezien:

— Ik ga nu naar hem toe, Brand! Ik wil eens met hem spreken, — en ik denk dat het einde van dat gesprek niet erg naar zijn zin zal zijn! De schelm is rijk — en misschien kan ik hem nog wel het zwaartste treffen in zijn bezit! Wacht mij hier — wij kunnen na afloop gaan dineeren.

— Ben je in ernst van plan midden op den dag zulk een gevaarlijke onderneming op touw te zetten?

— Ik heb het meer gedaan, Brand! zeide Raffles schouderophalend. Dergelijke schoeljes zijn meestal zeer lastig.

— Maar waarom neem je ons niet mede?

— Omdat het niet noodig zal zijn! Geef mij anderhalf uur tijd — dan denk ik terug te zijn! Adieu!

En terwijl hij zijn kleine Browning in zijn zak liet glijden, benevens een klein bosje instrumenten dat Brand goed kende, verliet hij het vertrek.

Er waren nog geen vijf kwartier verlopen, toen Raffles tot groote verbazing van Brand alweer terugkeerde.

— Niet thuis verkondigde de groote avonturier lakoniek aan. Mijnheer dineert in de stad, zooals zijn huisknecht zeide. Ik heb mijn kaartje achtergelaten.

— Je kaartje? herhaalde Brand verschrikt.

— Natuurlijk! Dat eischt de etiquette. Maar stel je gerust — het was geen visitekaartje met den naam van John Raffles erop. Kom, wij gaan dineeren! James, je kunt je avond doorbrengen, volgens je eigen verkiezing. Hier dichtbij is een zeer goede bioscoop. Ja, ik wist wel dat ik je in je zwak getast had! Ik denk dat wij om half elf hier terug zijn.

Brand stak zich op zijn beurt haastig in rok, de beide vrienden verliet het oude huis door een zijdeur in een stille achterstraat, vonden wat later een onbezette taxi en lieten zich naar de Place la Bourse rijden, waar Raffles zich een uitstekend Restaurant herinnerde.

Maar ditmaal troffen zij het niet, want de groote Restauratiezaal was bijna tot de laatste plaats bezet.

En terwijl zij zich een weg baanden door de volle zaal, met nog andere lieden die vruchteloos naar een vrij tafeltje zochten, hoorden Raffles en Brand tegelijkertijd een naam noemen, die dadelijk hun opmerkzaamheid trok:

Een jonge, hooge stem zeide, luid genoeg om een paar tafeltjes verder te worden gehoord:

— Het is geen wonder dat Huguët in zulk een vroolijke stemming is! Hij heeft het wild alweer achterhaald — en vanavond zal hij het „Halali-lied” laten weerklinken.

— Huguët heeft altijd geluk in de liefde gehad, zeide een andere stem. Maar je hebt nog niet gewonnen, mijn waarde!

— Vanavond zal ik winnen! klonk een derde stem, vlak achter Raffles. Alle maatregelen zijn genomen, wees daar maar zeker van! Dachten jullie soms dat Gaston Huguët zich liet ontmoedigen door zoo'n kleinen tegenslag? Dat kleine ding zal ervaren wat het zeggen wil, mij te durven ontlopen! En wat dien bemoeial betreft,

die zich als edele Ridder voordeed — ik hoop voor hem, dat hij zich nooit op mijn weg ver-toont, want dan loopt het slecht met hem af!

Op dat oogenblik wendde Raffles zich om, zoodat hij den man die gesproken had in het gelaat kon zien.

Gaston Huguët was iets grooter dan Raffles zelf, kort gebouwd, met een gebronsd gelaat en harde, donkere oogen. Hij was blijkbaar in een vrij opgewonden toestand, die misschien was toe te schrijven aan een wel wat overvloedig gebruik van apéritifs.

Met de beminnelijkste glimlach van de wereld zeide Raffles:

— Het toeval is U dan wel bijzonder gunstig geweest, Mijnheer — want gij vindt dien man inderdaad op uw weg, op hetzelfde oogenblik. Gij wordt dus wel op Uw wenken bediend! Ik ben de man die het voorrecht had, het meisje in kwestie te beschermen! En ik van mijn kant acht het een voorrecht, U hier ten aanhoore van Uw vrienden te mogen zeggen, dat gij een laffe schurk en een schoft zijt.

Raffles had niet met bijzondere stemverheffing gesproken, en toch was het plotseling zoo muisstil in de geheele zaal geworden, dat ieder van zijn woorden tot in de verste hoeken doordrong. De kelners, niet gewend aan zulke ontmoetingen, in die deftige Restaurants stonden als uit marmer gehouwen, en het scheelde weinig of de zaalchef was van zichzelf gevallen.

Wat Huguët betreft, hij was bleeker geworden dan het fijne damaste tafellaken, dat over de tafel naast hem was uitgespreid, en keek Raffles aan met oogen die van haat gloeiden.

— Is dat — moet ik dat — bedoelt gij mij te beleedigen, Mijnheer? stotterde hij tenslotte.

— Inderdaad iets van dien aard bedoel ik! antwoordde Raffles steeds glimlachend maar met iets in zijn oogen dat den ander waarschuwde voor naderend gevaar. Wilt gij soms dat ik het herhaal? Maar laat ik het dan op deze wijze doen.

Zijn rechterhand, de vingers uitgestrekt, schoot bliksemsnel uit en kwam met een klets-senden slag neer op de wang van Huguët, die zich daarop onmiddellijk roodkleurde en op-zwol.

Een paar van zijn vrienden leken zich op Raffles te willen werpen, maar deinsden voor zijn blik alleen reeds terug, zooals de hond wegkruipt voor de opgeheven hand van zijn meester.

— U zult mij voldoening geven Mijnheer! brulde Huguet bijna stikkend van woede.

— Ik verlang niets liever Mijnheer! zeide Raffles koeltjes. Ik laat de keuze van het wapen aan U over. Maar of gij pistool of degen kiest — ik denk dat gij morgen ochtend om zeven uur

zult hebben opgehouden te leven, en de aarde met Uw aanwezigheid te besmetten. Wezens als gij ruimt men op — die vertrappt men! Hier is mijn kaartje — ik zal tijdelijk mijn intrek nemen in het Grand Hotel, daar zal ik gaarne Uw vrienden verwachten!

Trof Lord Lister cigarettten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd.... „DUBEC” cigarettten

HOOFDSTUK V.

DE VALSTRIK.

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat Brand, zelfs indien hij het gedurfd had, niet den tijd had gevonden om tusschenbeide te komen. Hij legde nu even kalmeerend de hand op de arm van Raffles maar trok ze onmiddellijk weer terug toen hij de hooghartige, koude uitdrukking zag in de oogen van Raffles die hij zoo goed kende, en die hem letterlijk verstijfde. En Brand wist dat Huguet verloren was.

Morgenochtend, bij het krieken van den dag, zou Raffles op een stil plekje in het Bois de Vincennes tegenover hem staan, en — het was Raffles ernst ditmaal! Brand kende dien blik maar al te goed. Hij zou zonder mededoogen zijn, en dien Huguet dooden met niet meer wroeging dan alsof de man een giftslang ware geweest. En hij kende nog iets — het meesterschap van Raffles op den degen, en zijn vast oog. Nog nauwelijks een week geleden had Raffles zich weer geoeffend met de duelleer-

pistool en op zestig ellen afstand, negen van de tien keer een aas uit een kaart weggeschoten.

En nu had Raffles hem reeds onder den arm genomen, zonder zich nog in het minst te bekommeren om Huguet en zijn vrienden, en had zich alweder naar den uitgang gewend.

Zij stonden alweder op straat toen Brand pas met moeite kon uitbrengen:

— Maar dat is pure krankzinnigheid! Waarom je leven in den waagschaal te stellen om zulk een hondsvot? De kerel is een schot kruit niet eens waard!

— Dan zal ik den degen kiezen, Brand — dan kost het zelfs geen kogel! zeide Raffles koud. Ik verzoek je, hierover geen woord meer te spreken. Daar aan de overzijde is een uitstekend Restaurant al is het dan niet zoo goed als dat wat ik tot mijn spijt heb moeten verlaten, omdat de atmosfeer er nu wel wat geladen zal zijn! Wij hebben nog een uur den tijd!

En reeds had hij Brand bij den arm gevat en hem de helderverlichte eetzaal binnengevoerd en Brand voelde geen spoor van eenige trilling, de hand om zijn arm was vast als altijd.

En tien minuten later dineerde Raffles met den grootsten smaak en babbelde opgewekt. Het was waarlijk of het vooruitzicht op den strijd met Huguet hem weder in de goede stemming had gebracht. Toen zij hun koffie hadden gedronken en betaald keek Raffles op zijn horloge, stond op en zeide :

— Het wordt tijd, Brand ! Ik zal er toch op mogen rekenen, dat je even mijn getuige zult zijn ?

— Dat spreekt vanzelf ! Maar ik bid den hemel, dat hij je nog zal weerhouden van dien onzinnigen daad.

— Dan bid je tevergeefs Brand, zeide Raffles koeltjes. Op een tweegevecht komt een man, tenminste als hij dien naam verdient, nooit terug.

— Gelukkig zal Huguet er misschien anders over denken, riep Brand plotseling opgemonterd uit.

— Welzeker, het is best mogelijk dat de schurk er niet aan denkt, den degen te kruisen met een vreemdeling, die zoo maar uit de lucht is komen vallen, alleen maar omdat die hem in een vol café om de ooren slaat.

— Dat is waar — het is maar een onbeduidend bagatel ! zeide Raffles sarcastisch. Ik hoop dat je sombere vermoedens niet bewaarheid zullen worden, mijn jongen.

— En ik durf wedden, dat hij zijn vrienden niet stuurt ! hernam Brand plotseling vroolijk geworden. De man maakte op mij wel den indruk van een schoft als heer vermomd, maar volstrekt niet van een houwdegen of vuurvreter. Maar in ieder geval kun je natuurlijk op mij rekenen. Wij hebben echter nog iemand anders noodig ! Zal ik Henderson waarschuwen ?

Raffles fronsde voor een oogenblik de wenkbrauwen.

— Henderson is een brave, dappere jongen, Brand, maar hij is mijn bediende ! Noem het mijnentwege weinig democratisch en zeer conservatief — ik ben nu eenmaal Engelschman in hart en nieren ! En een Engelschman kiest in zulke omstandigheden niet zijn chauffeur tot getuige. Ik weet zeker dat we in het Grand Hotel op dat uur wel een of anderen officier aantrefsen, die bereid zal zijn, een man die misschien aan zijn zijde in de loopgraven van Vlaanderen

gestreden heeft, zulk een onbeduidende dienst te bewijzen. De Franschen zijn gelukkig in dat opzicht nog zeer hoffelijk. En ga nu mee, want het is tijd !

Het is niet ver van de Place La Bourse naar het Grand Hotel en de beide mannen legden dan ook de weg te voet af en volgden de daghelder verlichte Boulevards totdat zij het wereldberoemde hotel bereikt hadden, waar Zola zijn heldin Nana haar verschrikkelijke einde laat vinden.

Zoodra zij daar waren zeide Raffles :

— Ik zal je nu vergezellen naar de conversatiezaal. Daar zal het nu wel druk zijn. Zoodra wij een tweede getuige gevonden hebben, waarbij een kelner ons wel zal willen helpen, vraag je naar een aparte spreekkamer, en zeg den kelner dat hij daarheen de beide secondanten van Huguet moet geleiden. Denk erom, dat ik alles aan hen overlaat — tijd, plaats — en keuze der wapens. Natuurlijk kan ik onmogelijk meegaan. Dat is hier geen gebruik. Ik zal je in de conversatiezaal wachten. En laten wij ons nu haasten, want als zij op tijd komen, en dat doen zij zeker, dan hebben wij nog maar 10 minuten.

Raffles had goed gezien, en zijn verwachtingen omtrent de hoffelijkheid van de Parijsche officieren werd niet beschaamd : Vijf minuten nadat hij zich had voorgesteld aan een jongen kapitein, van de Garde in uniform, zijnen aangenomen naam had genoemd, en hem het doel had uiteengezet, waarom hij hem aansprak, was de zaak beklonken, en had Kapitein Raoul de Saint Bris, zoodra hij vernam dat de beide mannen aan de zijde van Frankrijk hadden meegestreden Raffles zijn hulp toegezegd.

Raffles dankte hem met een buiging, en Brand verliet met Saint Bris de groote conversatiezaal, en een hoekje waarvan het gesprek had plaats gehad, en in de breede vestibule zeide de jonge kapitein glimlachend :

— Ik weet wel een klein vertrek op de eerste verdieping, dat voor ons doel geschikt is, Monsieur. Ik ken het hotel heel goed, en de Ober zal mij wel behulpzaam willen zijn. Luister eens even, Laroche !

Deze laatste woorden waren gericht tot den witharigen oberkelner die juist door de vestibule liep.

Brand zag hoe hij op fluisterenden toon een paar woorden met den Oberkelner wisselde, toen wendde Saint Bris het hoofd weer naar hem toe en zeide halffluid :

— Pardon, hoe was de naam van de tegenpartij?

— Huguet heet hij!

— Huguet? Toch niet Gaston Huguet?

— Ja, zoo luidde zijn voornaam! Ik geloof dat die naam een onaangename indruk op U maakt?

De Kapitein kneep even de lippen samen, en zeide toen vrij kortaf:

— De man is uit onze Club geworpen, hij maakte zich onmogelijk. Er gaan zeer zonderlinge geruchten over hem — maar dat zijn niet mijn zaken. Ik geloof echter, als onze principaal geweten had, wien hij tegenover de punt van zijn degen zou kregen, dat hij zich nog wel eens bedacht zou hebben! Men is toch een weinig kieskeurig, wat zijn tegenstanders betreft, nietwaar?

— Ik wilde dat mijn vriend daar ook zoo over dacht, zeide Brand zachtjes. Ik vrees echter dat dit bijzondere geval....

Mag ik vragen of die Huguet den Graaf beleedigd heeft? Van zekere lieden kan men gerust een beleediging laten voorbijgaan!

Brand aarzelde. Raffles zelf had de ware reden niet genoemd, en hij verkeerde in het onzekere, of hijzelf die nu wel mocht noemen. Hij redde er zich uit door te zeggen:

— Huguet heeft een van die dingen gedaan, Kapitein, die een man onmogelijk door den beugel kan laten gaan.

— Dan is de zaak hiermede afgedaan! Ik heb Laroche verzocht, de beide getuigen dadelijk bij ons te brengen, zoodra zij komen. Ik moet er U opmerkzaam op maken, dat het reeds 10 minuten over den bepaalden tijd is.

— Ik acht het zeer wel mogelijk dat zij niet eens komen, zeide Brand grimmig.

— Dat is inderdaad bij een man als Huguet volstrekt niet buitengesloten, zeide Saint Bris kortaf. Deze trap op, als ik U verzoeken mag. En dit is de kamer! Maak eens wat licht Laroche, en doe de gordijnen dicht.

Zoodra de oberkelner de kamer weer verlaten had, staken de beide heeren een sigaret op en begonnen, zoo als dat vaak geschied onder lieden die elkander slechts oppervlakkig kennen en naar een gemeenschappelijk onderwerp zoeken, hunne oorlogsherinneringen op te halen.

Maar na verloop van een half uur keek Saint Bris eens op zijn polshorloge en riep verschrikt uit:

— Maar de getuigen van Huguet zijn nu reeds drie kwartier over tijd!

— Zij komen niet. Ik wist het immers wel! zeide Brand grinnikend. Ik zelf heb een zeer onaangename indruk van dien Huguet gekregen.

— Wij zullen nog een kwartier wachten als gij het goed vindt Mijnheer, maar dan hebben wij ook ruimschoots onzen plicht gedaan.

— Ik ben U zeer verplicht, Kapitein, en ik moet U wel onze verontschuldigen aanbieden, dat wij aldus beslag durven leggen op Uw tijd.

— Spreek daar niet van, Mijnheer! Voor Engelschen die met ons samen streden heb ik alles over.

Maar nadat er nogmaals ruim 20 minuten verstreken waren stond Brand op, en zeide vastberaden:

— Het is nu bijna 70 minuten over den afgesproken tijd! Wij hebben meer gedaan dan wij redelijkerwijs van ons kon verwachten. Mag ik U uitnoodigen, Kapitein mij naar mijn vriend te vergezellen? Ik weet zeker, dat hij U onder dankzegging voor de bewezen diensten, gaarne Uw vrijheid zal hergeven.

— Ik ben geheel tot Uw dienst, Mijnheer.

De beide mannen verlieten de kamer, na het licht te hebben uitgedraaid, daalde de trap weer af, en traden de groote, stemmige conversatiezaal binnen.

Er zaten slechts zeer weinige gasten, die zachtjes met elkander spraken, maar Raffles was niet onder hen.

Zij wachtten nog omstreeks 5 minuten, maar toen Raffles nog niet na dien tijd was teruggekeerd, hield Brand een kelner staande, die in de zaal dienst scheen te doen, en vroeg hem of hij wist waar de Engelsche heer was gebleven, met wien hij ruim een uur geleden was binnengekomen?

Neen, dat kon de kelner niet zeggen. Wel had hij ruim een half uur geleden „Mylord” zien opstaan, zijn hoed nemen en de zaal zien verlaten.

Brand en de Saint Bris keken elkander een weinig verbaasd aan. Wat beteekende dat? Waarom was de Engelsche Graaf heengegaan voor dat zij beiden waren teruggekeerd?

En eensaps voelde Brand een groote onrust, ja zelfs vrees bij zich opkomen, hij snelde de vestibule weer in en liep daar bijna een van

de chasseurs onderstboven, aan wien hij gejaagd vroeg :

— Je staat immers bijna den geheelen avond bij de deur, jongen? Heb je mij zien binnenkomen met een anderen heer, ruim een uur geleden?

— Die Mijnheer met dat zwarte haar en die grijze oogen? Ja zeker, Mijnheer. Hij is een half uur geleden weggegaan. Ik had een briefje voor hem!

De jonge Parijzenaar knipoogde guldig, maar Brand thans door een groote onrust aangegrepen, schudde hem bij de schouders heen en weer en herhaalde heesch :

— Een briefje? Wie bracht dat?

— Het was wat een mooie dame! Maar zij zeide, dat ik dat volstrekt niet tegen Mylord mocht zeggen. Ik moest het briefje zoo maar overgeven en ik behoefde niet op antwoord te wachten.

— Hoe zag ze er uit? vroeg Brand haastig, een oogenblik in een dwaze hoop verkeerend, dat het misschien Musette was geweest, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, hoe zij van het geheel toevallige verblijf van Raffles in dit hotel iets had kunnen weten.

De beschrijving die de knaap van de vrouw gaf was een bittere teleurstelling voor hem. De dame was groot geweest, met rossig haar een beetje opzichtig gekleed, en met een autosluiser half voor haar gezicht.

Saint Bris, die Brand was gevolgd en aandachtig had geluisterd, kneep zijn zwarte wenkbrauwen dicht bijeen, en zeide op zachten toon hoofdschuddend :

— Dat bevalt mij volstrekt niet Mijnheer! Daar zit misschien meer achter dan wij nu nog kunnen denken! Was Uw principaal een goed schermer?

— Hij heeft in geheel Londen geen tegenstanders van zijn klasse!

— Een goed schutter?

— Hij heeft een kast vol prijzen — hij is Kampioen van Wales op flaubert en legergeweren.

— Wist Huguet dat?

— Mijn vriend gaf hem eenvoudig te verstaan dat hij morgen om acht uur dood zou zijn!

De Kapitein scheen nog een oogenblik te weifelen, nam Brand toen plotseling onder den arm voerde hem in het verste hoekje van de vestibule en begon daar haastig tegen hem te spreken :

— Luister, Mijnheer. Ik zeide U reeds, dat er zeer zonderlinge geruchten loopen omtrent dien Huguet. Ik ben nu genoodzaakt een weinig duidelijker te zijn, omdat ik vrees dat er misschien iets zeer ernstigs met Uw vriend is geschied. Die Huguet is zeer rijk, en niemand weet nauwkeurig, hoe hij zich dien rijkdom verworven heeft. Ik weet alleen maar, dat hij tijdens den oorlog kwartiermeester was in mijn compagnie, en toen in het burgerleven eenvoudig kelner. De praatjes die over hem gaan hebben misschien een vasten grond — misschien ook niet. Maar men zegt dat hij een ware duivel is, die tersluiks omgaat met allerlei gevaarlijke gespuis, louter uit een soort van tijdverdrijf, en omdat zijn lage inborst hem daartoe drijft. Daarbij is hij van een doortrapte sluwheid! Tweemaal is hij in aanraking gekomen met de Justitie, eens wegens een geniaal bedachte verduistering, en de tweede maal wegens een veel ernstiger zaak, een moord, die nimmer is opgehelderd, dat is nog maar kort geleden, en twee dagen na de beeindiging van die zaak werd hij uit onze Club geworpen, waar hij door zijn gedrag onmogelijk langer kon worden geduld. Ik kan onmogelijk in bijzonderheden treden, zonder mij voor te doen als een oude babbelkous.

— Laat het U genoeg zijn als ik zeg, dat die man onder mannen van eer onmogelijk langer geduld kon blijven. Of alles waar is, wat men van hem zegt — ik meen van die geheimzinnige betrekkingen met het Parijsche gespuis, dat kan ik niet zeggen — omdat ik het niet weet. Maar ik vrees dat hij hier weer een van zijn lage streken heeft uitgehaald, en als ge mijn raad volgt, dan is hij onmiddellijk de politie in den arm! Dat plotselinge vertrek uit de conversatiezaal heeft zeker een verdachte reden gehad. Gij waart immers pas hier?

— Wij zijn gisteren aangekomen!

— Nu, dan is het onmogelijk, dat in dien korten tijd een inwoner van Parijs zoo intiem met Uw vriend zal zijn geworden, dat deze alleen op het ontvangen van een briefje heen gaat, zonder zelfs eenig bericht na te laten!

— Ik zeide U reeds, dat wij allen Musette Duflos ontmoet hebben — en de knoopenjongen gaf een beschrijving van de vrouw die het briefje bracht, die hoegenaamd niet overeenkomt met haar uiterlijk. Musette is niet groot, en evenmin is zij rossig.

Een oogenblikke zwegen de beide mannen, en

toen hernam Brand, die zich bijna niet langer kon inhouden, terwijl hij beide vuisten balde :

— Wij moeten hier onmiddellijk onderzoek doen. Gij hebt gelijk ! En als gij gelooft dat het ons iets kan helpen als wij de politie op de hoogte brengen, dan moet het onmiddellijk gedaan worden ! Ik zal telefoneeren — maar daarna ga ik direct naar het huis van Musette Duflos, om mij te overtuigen dat alles in orde is. Ook moet ik onzen chauffeur waarschuwen, die niet zal begrijpen waar we blijven !

— Noem mij den naam van Uw hotel hier, dan zal ik vragen, of hij daar misschien is, zeide Kapitein de Saint Bris opgewonden.

Dit bracht Brand in een moeilijk parket — want hij achtte het niet verstandig te verraden dat de rijke Engelsche graaf hier te Parijs zijn intrek had genomen in een oud, eenvoudig huis, in een volksbuurt. Dat zou misschien tot allerlei complicaties aanleiding geven.

Hij meende er zich het beste uit te redden door te zeggen :

— Willen wij de rollen niet liever omdraaien ? Gij zijt beter bekend bij de politie — ik zal dan even ons hotel opschellen ! Wij vinden elkander weer hier in de vestibule, als gij het goedvindt.

Het spreekt vanzelf dat Brand niet zelf telefoneerde — hij wist maar al te goed dat Raffles onmogelijk in de Rue de Vaugirard kon zijn.

Niets kon hem aanleiding gegeven hebben, zich daarheen te begeven. Het was maar al te duidelijk — Raffles was in een valstrik gelopen ! Gaston Huguët, de laffe schelm, had het niet op een tweegevecht durven laten aankomen, en had hem toen overvallen ! En wie weet had hij nog wel andere plannen, als het waar was, wat er van hem gemompeld werd. Hij wist wat die zonderlinge graaf voor het huishouden Duflos gedaan had, dat hij, zonder zelfs met de oogen te knippen, voor deze hem geheel onbekende lieden eenige duizenden francs had uitgegeven, en hij moest hem dus wel voor zeer rijk houden. En het hart in het lichaam van Brand begon wild te bonzen van vrees als hij dacht aan het lot dat Raffles zou kunnen wachten. Zeker, de politie zou wel dadelijk een onderzoek instellen in het huis van Huguët. Maar als hij werkelijk zoo sluw was als men hem afschilderde, dan zou daar zeker niets gevonden worden dat hem kon bezwaren.

Het was zelfs zeer de vraag, of de politie op die geringe aanwijzing er wel voor te vinden zou zijn een inval te doen bij een der rijkste ingezetenen, die toch in ieder geval een zekeren naam had.

En toen bedacht Brand zich niet langer — hij nam het besluit zelf te handelen.

**Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten
bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak !**

HOOFDSTUK VI.

DE KONING VAN PARIJS.

Raffles kon omstreeks een half uur in de conversatiezaal van het Grand Hotel hebben gezeten, toen een Chasseur hem een briefje kwam brengen en dadelijk weer verdween met de boodschap dat er geen antwoord was.

Wel een weinig verwonderd, maakte hij het briefje open en las het volgende:

„Mijnheer de Graaf!

„Mijn kleine vriendin Musette Duflos heeft mij opgedragen, U te smeeken, haar zoo spoedig mogelijk te hulp te komen. Zij bevindt zich in een vreeselijken toestand. Ik verzoek U, mij toe te staan eenige woorden met U te wisselen. Ik wacht U voor de vestibule van het hotel.”

Het briefje was ondertekend met een bijna onleesbare naam; daarop lette Raffles niet eens. Zijn geheele ridderlijke natuur dreef hem te handelen. Wantrouwen koesterde hij in het minst niet. Het was immers zeer wel mogelijk dat Huguet een list had te baat genomen, om zich van Musette meester te maken, en dat het ongelukkige jonge meisje nog juist kans had gezien, hare vriendin af te vaardigen, naar den eenige man, van wien zij verwachtte, dat hij haar had kunnen redden. Een kort oogenblikje vroeg Raffles zich af, waarom het jonge meisje zich eigenlijk niet gewend had tot dat geheimzinnige jongemensch, dat in hetzelfde huis scheen te wonen, waarin zij nu door zijn toedoen onderdak hadden gevonden, en dat zoozeer haar sympathie scheen te bezitten, maar toen bedacht hij dat deze zich misschien zelf in gevaar bevond, of niet in de stad was.

Hoe het ook zij, hij greep onmiddellijk zijn hoed, verliet de conversatiezaal, stak de vestibule over, en trad naar buiten, om de kleine binnenplaats over te gaan, en door de hooge, oude koetspoort de boulevard te bereiken. In het tamelijk onzekere licht, dat onder dit verwulfsheerschten zag hij een rijzige rossige vrouw staan, het gelaat ten halve door een sluier be-

dekt, en die aanstonds op hem toetrad en hem op fluisterenden toon aansprak:

— Gij zijt immers Graaf Palmhurst?

— Die ben ik, Madame. En natuurlijk stel ik mij onmiddellijk tot Uwe beschikking. Deel mij slechts mede, waar Uw kleine vriendin zich nu bevindt. Zij had verstandiger gedaan haar woning voorloopig des avonds niet te verlaten! Ik behoef zeker niet te vragen of Monsieur Huguet hier de hand in het spel heeft gehad?

— Dat kan bijna niet anders, Mijnheer de Graaf.

— Dan kan ik alleen maar zeggen, dat hij de laatste uren van zijn leven op een zeer vreemde manier besteedt, bromde Raffles half voor zich heen. Tenzij de lafaard voornemens was, zich volstrekt niet aan mijn uitdaging te storen. Nu, zeg mij spoedig wat er geschied is en waar zij zich nu bevindt? Ik zal dan snel mijn vrienden waarschuwen, en wij zullen haar bevrijden. Het is mij een raadsel hoe Huguet haar verblijfplaats ontdekt heeft of het moest zijn. . . . wacht eens, die kerel met zijn doggen-gezicht, dien ik het voorrecht had neer te slaan, en dien wij hebben zien wegsluipen vlak bij haar nieuwe woning. Dat zou veel verklaren! Maar wij verbeuzelen hier onzen tijd, die misschien kostbaar is.

Hij wilde nog iets zeggen, toen hem dit belet werd door een plotselinge gebeurtenis, die hem zoodanig verraste, dat het reeds te laat was toen hij aan tegenweer wilde denken.

Vlak achter hem, ongeveer halverwege den doorgang, werd zonder enig gerucht een smalle deur geopend, waarvan Raffles steeds vermoed had, dat zij wel toegang zou geven tot de wijnkelders van het hotel. Bijna tegelijkertijd ging de ganglamp aan de zijde van de koetspoort uit, en hij werd door zes of acht sterke armen achteruit getrokken, door de deur, die onmiddellijk weer gesloten werd, zonder dat de vrouw hem gevolgd was.

Nu eerst trachtte hij zich los te rukken, maar zijn aanranders hingen hem als klissen aan het lijf, en het was hem onmogelijk zich te bewegen.

Tot overmaat van ramp voelde hij, dat men

hem een met chloroform gedrenkte doek op neus en mond drukte, en al trachtte hij, door het hoofd in alle richtingen te wenden aan den bedwelmenden invloed te ontkomen, — hij voelde toch spoedig een eigenaardige leegheid in het hoofd, een zwaarte in de ledematen, die het hem onmogelijk maakte zich te verzetten, zonder hem niettemin volkomen van zijn bewustzijn te berooven.

Hij had dus het vage gevoel, dat men hem ijlings door een korte gang voerde, toen een steenen trap af, en door een geweldig grooten kelder, en langs eindeloze rijen vaten en flessenrekken.

Hij had nog zooveel besef, dat hij den geheelen toeleg vrij duidelijk doorzag. Mijnheer Huguet had niet alleen niet willen vechten, maar wilde ook wraak nemen op den man, die hem in een vol restaurant om de ooren had geslagen, en het moest een zonderlinge signeur zijn, die zich van vrouwelijke handlangers bediende en die zelfs de beschikking scheen te hebben over medeplichtigen in het hotel zelf! Want het was duidelijk dat een kelderknecht de behulpzame hand had geboden om, in samenwerking met de rossige vrouw, vier of zes sterke kerels in den kelder te verbergen, achter het smalle deurtje, die gereed stonden op het eerste teeken van de vrouw, die zeker wel tegen het hout geklopt zou hebben, toe te snellen!

Zonder het ooit bezocht te hebben, wist Raffles van de geweldige uitgestrektheid van het Grand Hotel, dat zich uitstreckte tot onder de aangrenzende huizen, ja, bijna tot aan de Rue Caumartin, de volgende dwarstraat.

Maar toen werd alles nevelachtig, hij kon de oogen bijna niet meer openhouden en gevoelde alleen nog maar heel vaag, dat men hem opnieuw een trap opdwang, en toen 'n lange gang binnenvoerde, aan het einde waarvan een deur geopend werd, die waarschijnlijk in een steeg uitmondde of een smalle straat. Heel flauwtjes drong door zijn beneveld besef de indruk, dat aan het einde van die steeg, twee sterk gedempte autolampen schenen, en toen verzonk alles om hem heen in het niet, en men moest hem dragen. . . .

Toen Raffles weer tot zich zelf kwam bevond hij zich in een vrij groot, zeer fraai gemeubeld vertrek, ingericht met Oostersche weelde, met fraaie wandtapijten aan de muren, meubelen van ebbenhout, ingelegd met zilver en parel-

moer, kostbare beelden en een wapenverzameling, die in andere omstandigheden zeker zijn volle aandacht zou hebben getrokken.

In dat vertrek waren een tiental personen aanwezig, waaronder hij ook de rossige vrouw opmerkte, nu met geheel ontbloot gelaat, en die hem met spottende, boosaardige oogen, tartend aankeek. Hijzelf lag op een sofa, en hij bemerkte dat men hem de handen achter den rug met stevige touwen had samengevonden.

Een tijdje lang had hij met gesloten oogen het geroezemoes van de stemmen om hem heen aangehoord, zonder nog goed te begrijpen, wat er eigenlijk geschied was.

Maar toen hij de oogen opsloeg werd het onmiddellijk doodstil, en een van het keurig gekleede troepje heeren wier leeftijd schommelde tusschen de twintig en de zestig jaar, stond op en kwam langzaam naar hem toe.

Hij hield pas stil toen hij tot op een paar passen van Raffles was genaderd en vroeg toen sarrend, zich een weinig naar Raffles toe buigend

— Herkent ge mij?

— O, ik zou U onder duizenden aan die opgezette wang herkennen, antwoordde Raffles kalm. Die zou U onmiddellijk verraden.

Gaston Huguet verbleekte van woede.

— Wel zoo — zoudt ge dien wang herkennen? Nu — ik heb een aardig middeltje om ook de Uwe van een merkteeken te voorzien — al zoudt ge daar dan waarschijnlijk wel niet zoo lang meer mee rond loopen.

Huguet kwam nog een stap naderbij, en drukte den weerloozen man het gloeiende einde van zijn brandende sigaret op het wangvleesch.

De pijn was bijna ondragelijk, en toch verroerde Raffles zich niet. Hij klemde slechts de tanden oopen, en keek zijnen beul aan met zulk een verschrikkelijken uitdrukking in de oogen, dat deze onwillekeurig terugdeinsde, en met een kort, gemeen lachje zei:

— Je hoeft niet te denken, dat ik bang voor je ben, Mijnheer de Graaf!

— Ik heb anders den indruk gekregen van het tegendeel, zeide Raffles koud, ik kan niet inzien hoe een gebonden man, die nog onder den invloed is van een bedwelmend middel, morgenochtend met U het staal moet kruisen.

— O, dat duel meent ge? zeide Huguet spottend. Ja — ik vrees dat daar niet veel van zal komen. Ziet gij — ik denk den nacht op een andere wijze door te brengen, heel wat vroo-

lijker. Ieder kiest zijn vermaken, naar zijn eigen inzicht Graaf. Want — dat zijt ge immers?

Raffles wendde zijn oogen geen oogenblik van zijn pijniger af.

De schroeiwonde op zijn wang deed hem heftig lijden, en toch liet hij daar niets van blijken; met Spartaanschen moed verdroeg hij de pijn, en dacht na over wat zijn vijand zeide. Wat bedoelde Huguet met die vraag? Twijfelde hij aan zijn identiteit? Kon hij iets hebben ontdekt? Dat was schier onmogelijk! Waarschijnlijk had hij zakken doen nazoeken, maar Raffles was te verstandig, om ooit compromitterende papieren bij zich te dragen. Zijn pas droeg den naam van Graaf Palmhurst — maar daar schoot het hem plotseling te binnen, dat het portret op die pas geenszins overeenkwam met de vermomming, die hij nu had aangenomen! En toen hij onder de aanwezigen ook nog de kerel met het doggengezicht ontdekte, werd hem de zaak al meer duidelijk! Deze immers had hem gekend, als een tamelijk bejaard heer, — en nu lag hij daar als een jonge man, met gitzwart haar!

Heel even wreef Raffles met het hoofd over het kussen van de sofa en op hetzelfde oogenblik wist hij ook dat men hem van die pruik ontdaan had.

Huguet was hem zwijgend blijven aanstaren, en zeide nu op spottende toon:

— Heb ik misschien met een soort van concurrent te doen? Nu — of gij een avonturier zijt of niet — gij zijt integendeel zeer rijk — tenminste volgens Uw chequeboekje te oordeelen, en volgens Uw grootmoedige wijze, waarop gij mooie jonge Parisiennes te hulp komt. Laat ik U voorloopig maar als Graaf blijven aanspreken — gij zult niet heel lang meer leven en ik wil U die eer graag gunnen. En nu weet gij zeker nog altijd niet wie ik ben?

— Welzeker weet ik dat! Gij zijt een groote schurk, en daarenboven nog een lafaard, antwoordde Raffles ijskoud.

Een oogenblik scheen het alsof Huguet zich op den gebonden gevangene wilde werpen, en hij bedwong zich slechts met moeite.

— Ik denk dat wij U straks wel een toontje lager zullen doen zingen, zeide hij schouderophalend. Gij zult weten met wien gij te doen krijgt. Men noemt mij de Koning van Parijs, zoo ben ik bekend onder mijn vrienden, hebt gij in Uw eigen land misschien wel eens hooren spreken van Genootschap van het Rad? Vindt

gij den naam niet goed gevonden? Ziet gij — ik ben de naaf, het middelpunt, de as, waarom dat rad draait, en deze heeren zijn als het ware de spaken. O, gij moogt dit alles gerust weten — er bestaat niet de minste vrees, dat gij het ooit zult kunnen verraden! Gij begrijpt wel, dat de politie nog van niets weet. Gaston Huguet is gelukkig te slim voor haar. En nu zal ik U nog iets anders mededeelen dat U zeker ook belang zal inboezemen: Uw kleine beschermeling is hier, in dit huis waarvan gij niet weet waar het ligt, — en dat gij ook niet levend zult verlaten! Zoo hebben wij allen onze vermaken, niet waar? Maar omdat gij rijk zijt, zult ge mij eerst het genoeg doen een van Uwe cheques in te vullen tot een bedrag van — laat ons zeggen vijf honderd duizend francs! Dat is nog niet eens vierduizend pond sterling van uw eigen munt. Ik geloof dat ik U dan heel schappelijk behandel, en gij zult er toch niets meer aan hebben, ha, ha! Ik ken Uw bankier hier te Parijs heel goed — hij zal mij het bedrag dadelijk doen uitkeeren, daarvan ben ik zeker.

Raffles gaf nog steeds geen antwoord, hij vergenoegde er zich mede, al die mannen een voor een scherp op te nemen, als wilde hij hun trekken in zijn geheugen prenten. En hij zag zeer goed, dat eenigen hunner wat onrustig werden onder die onderzoekende blikken, uit die groote, staalharde oogen.

Een man met 'n verlept uiterlijk, die blijkbaar zijn haar en knevel verfdde, zeide met gedempte stem:

— Ik zou er maar zoo spoedig mogelijk een einde aan maken, Huguet! Het gezicht van die man bevalt me volstrekt niet.

— Maak je niet ongerust, Henri, vóór de zon aan den hemel staat, zal er van onzen beminden gast niets over zijn dan wat asch, dat wij zullen kunnen rondstrooien op den wind. Maar — voor hij ons voor goed gaat verlaten, na deze kleine cheque te hebben ingevuld, zullen wij hem toch nog op enkele genietingen tracteeren, die wel in zijn smaak zullen vallen, Sta op, en zie!

Langzaam stond Raffles van den divan op, nog een weinigje duizelig, en zag hoe Huguet naar den wand trad, waartegen het hoofdeinde van den divan leunde, en daar een ovaal paneel om een spil deed draaien, zoodat hij een blik door de opening kon werpen in een aangrenzend vertrek, hetwelk helder verlicht werd door een aantal electrische lampen. Ook deze kamer was met Oostersche overdaad gemeubeld. Recht

tegenover de opening stond een soort van lage rustbank, en daarop lag, stevig vastgebonden, een vrouw uitgestrekt.

— Mademoiselle Musette, als gij eens de moeite wilt nemen hierheen te zien, riep Huguët spottend door de ovale opening. Hier kunt gij Uw redder zien, maar in een beklagenswaardigen toestand ditmaal en niet meer volkomen gelijkend op den ouden edelman van vanmorgen!

Met een uitdrukking van onzegbare ontzetting op het doodsbleeke gezichtje keek het meisje Raffles aan. Als hij slechts vrij was geweest, zou hij het gaarne tegen deze tien kerels hebben opgenomen — maar hij kon alleen maar met trillende stem zeggen:

— Wees sterk Musette, en heb vertrouwen in de Almacht!

Huguët liet een schel lachje hooren, deed het paneel weer neervallen, en riep luidruchtig:

— Ik denk dat de Almacht het vertrouwen ditmaal wel zal beschamen, Mijnheer de Graaf, of wat gij dan anders mocht zijn. Komaan, vrienden, wij zullen een aanvang maken met het festijn! En dan zullen wij eens zien of onze waarden vriend John Raffles den dood zoo manmoedig onder de oogen ziet als hij ons wel wil doen gelooven! Ha, ik heb je wel zien schrikken, toen ik je naam noemde. Maar heb je nu werkelijk gedacht, jij vervloekte bemoeial, dat ik een oogenblik aan je waren aard getwijfeld heb, zoodra ik je pruik had weggenomen? Laat ik je dan zeggen dat de Koning van Parijs op z'n minst je gelijke is. Over heel Frankrijk en over heel Engeland heb ik mijn agenten, die mij trouw rapporteeren. Ik ken geheimen die aan ieder ander onbekend zijn. Ik ben een zeer intiem vriend geweest van Arsène Lupin — die het aan jou te danken heeft, dat hij thans op het Duivelseiland zit. Ik wist dat er maar een man op de wereld kon bestaan, die zich bedient van een zeer snelle vliegmaschine! Ja, wat dacht je soms, dat ik van je vertrek en je aankomts hier onkundig was gebleven? De wereld gaat gelukkig vooruit, en ik zeg je, dat niets mij ontgaat, niets! Ik heb den geheelen avond besteed om overal onderzoek te laten instellen, en ik weet nu wien ik tegenover me heb. En als ik mij toch nog mocht vergissen — nu, des te erger voor jou, want dan zul je mijn vergissing met den dood hebben betaald! Ik duld geen John Raffles naast mij, — en evenmin gevoel ik er veel voor door jou overhoop te

worden gestoken. En nu genoeg gepraat! Hier is je chequeboekje. Maak zijn touwen los, en geen grapjes — aan weerskanten krijg je iemand met een revolver naast je. Je moet weten dat men in dit illustere gezelschap al heel weinig geeft om een menschenleven — en niemand zou een seconde aarzelen je naar de andere wereld te helpen als je lastig mocht worden.

Huguët zelf en een ander haalden hunne revolvers te voorschijn, de touwen van Raffles werden losgeknoopt, hij wreef zijn polsen wat, men gaf hem een pen, en hij teekende met volmaakte kalmte die cheque tot een bedrag van vijfhonderd duizend francs, op zijn gewonen bankier te Parijs.

Huguët die hem niet uit het oog had verloren, vouwde het papiertje langzaam op, stak het in zijn binnenzak, en zeide peinzend:

— Je geeft wel wat al te gauw toe. Ik zou eigenlijk wel eens willen weten wat je nog in het schild voert. Zou je werkelijk zoo krankzinnig zijn, te gelooven, dat je nog gelegenheid hebt je bankier te waarschuwen? Dan zal ik je wel spoedig genoeg het tegendeel bewijzen. Bindt hem weer, vrienden en stevig! Wij weten wat voor vleesch wij in de kuip hebben.

Slechts een zeer kort oogenblik dacht Raffles er aan, thans, nu zijn handen vrij waren een wanhopige poging te doen tot verzet, maar hij zag spoedig 't onmogelijke daarvan in. Hij voelde als het ware de beide bronwings aan weerszijden tegen zijn ribben drukken, en hij begreep dat hij de eerste de beste verdachte beweging met den dood zou bekoopen.

Zijn handen werden weer op zijn rug gewrongen, en opnieuw werd het touw om zijn armen en ellebogen vastgemaakt, blijkbaar door een deskundige.

Toen kwam Huguët weer vlak voor hem staan en bracht zijn gezicht dicht bij dat van Raffles terwijl hij hem toebeet:

— Je hebt je immers als beschermer opgeworpen van mijn kleine Musette? Je wilde niet dat zij naar mij luisterde? Welnu, vóór je dit tranendal verlaat zul je er getuige van zijn hoe ik haar tegenstand wel zal weten te overwinnen. Is dat geen aardg plan? En denk er om — mijn vrienden verlaten dit huis niet en op den minsten waarschuwingskreet ben je er geweest! Komaan vrienden, het is al laat, en ik wil mijn lief duifje niet langer laten wachten.

Hij wierp zelf de deur open, drie of vier anderen grepen Raffles aan, en zij gingen nu het

naburig vertrek binnen, waar het ongelukkige meisje half bewusteloos op de sofa lag uitgestrekt.

Nu eerst zag Raffles dat er in het tamelijk kleine vertrek een souper tafel stond aangericht met twee couverts. Naast een van de stoelen stond een champagne koeler met een flesch champagne in het ijs. Koude spijzen stonden op de tafel, er waren bloemen in zilveren vazen, die een doordringende geur verspreidden.

Huguet wees aanstonds op een zware stoel tegenover die tafel geplaatst op ongeveer drie meter afstands, en beval:

— Plaats hem in die stoel, en bindt er hem aan vast. Hij zal onze eeregast zijn, al zal hij zich dan niet kunnen bewegen.

Het bevel werd gehoorzaamd en Raffles werd zóó op den stoel vastgebonden, dat een dik touw een paar malen om zijn borst en om den stoelrug werd heengeslagen. Ook zijn beenen werden aan de stoelpooten vastgebonden.

Grijnslachend verlieten toen al die mannen die alleen maar het uiterlijk van heeren hadden het vertrek, de deur viel dicht, en de twee mannen waren met het meisje alleen.

Onmiddellijk trad Huguet op den divan toe, haalde een scherp knipmes uit zijn zak, sneed de touwen door, die Musette op de rustbank vastgebonden hadden gehouden, hielp het wankelende meisje opstaan, geleidde haar toen naar de tafel, en deed haar neerzitten tegenover zich, zoodat hij zelf Raffles in het oog kon houden. Hij zat dus met zijn rug naar den wand gekeerd, en Musette, met het gelaat naar hem toe, wendde haar gebogen rug naar den gebonden man.

Huguet haalde onmiddellijk zijn kleine revolver te voorschijn, legde dien naast zijn bord en zeide, half gekscherend half dreigend:

— Ik ben zeker dat ik het kleine instrumentje

niet zal behoeven te gebruiken, maar men kan toch nooit te voorzichtig zijn. En nu zal een glas voortreffelijke champagne ons goed doen, nietwaar liefje?

Musette gaf geen antwoord, zij zat half wezenloos achterovergeleund op haar stoel en Raffles kon de tranen niet zien, die uit haar oogen over haar strak wit gezichtje vloeiden.

Huguet schonk twee glazen boordevol, en hief toen het zijne op:

— Op onze liefde, mijn kind! Komaan, kind, je wilt toch niet dat ik andere middelen gebruik?

Met een sidderende hand die het glas bijna liet glippen, bracht zij het glas aan haar mond en dronk een paar teugen.

Raffles poogde zich onmerkbaar een weinig vrijheid van beweging te verschaffen, maar onmiddellijk voelde hij de gluiperige oogen van Huguet op zich gevestigd die hem dreigend waarschuwde:

— Verroer je niet — of ik zou dit kleine feestje moeten onderbreken, door je naar de andere wereld te zenden.

Maar Raffles, de bedreiging niet achtend, bleef doorgaan, onmerkbaar zijn armen te bewegen, en zijn spieren te laten werken, om althans de touwen wat lossen te maken.

Huguet dronk champagne, en praatte maar door en dronk opnieuw, en toen zeide hij, zijn glas neerzettend:

— En nu moest je me eens een kusje komen brengen — als een goed meisje! Raffles zag hoe Musette achterover leunde, en ofschoon hij haar gezicht niet kon zien, zoo voelde hij als het ware dat zij doodsbleek moest zijn.

Wel echter zag hij de gelaatstrekken van den Koning van Parijs, en in de oogen van den man was iets, dat hem al zijn spieren in een laatste krachtsinspanning deed opzetten alsof zij moesten breken.

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” cigaret!**

HOOFDSTUK VII.

GERED.

Langzaam, als een opzichzelf levend, afschuwend beest, gleed de hand van Huguët over het damast tafellaken in de richting van zijn browning, die nog altijd bij een der hoeken van de tafel lag.

Raffles moest het aanzien, hoe het ongelukkige meisje langzaam en sidderend opstond, door doodsangst bevangen en om den hoek van den tafel ging, terwijl Huguët haar met zijn valsche bliken volgde.

Hij had zijn glas champagne weer neergezet en leunde een weinig achterover in zijn stoel, met een zoo hatelijke uitdrukking van duivelschen triomph op zijn gelaat dat Raffles hem op slag zou hebben gedood, als hij zich maar had kunnen verroeren.

Maar toen zag hij het gelaat van het meisje, dat zich nu naar hem toewendde doodsbleek, zooals hij wel gedacht had, en met een stomme, radeloze bede om hulp.

En nu kon hij zich onmogelijk meer weerhouden, hij moest haar helpen, al zou het zijn dood zijn.

Door telkens een weinigje aan de touwen te rukken had hij zich althans zooveel bewegingsvrijheid weten te geven, dat hij zich voorover kon bukken, en op zijn voeten kon staan, in een geheel gekromde houding en met den zwaren stoel als het ware als de vracht van een lastdier op zijn rug.

Hij was ternauwernood twee meters van de tafeland verwijderd, toen hij het een ruk opstond, zoodat de touwen strak stonden als zwaarden en zij overal in zijn vleesch drongen, en met geweld wierp hij zich, de pijn niet achtend, met zijn volle gewicht tegen de tafel aan.

Het meubel schoof over het gladde vloerkleed heen, en Huguët werd eenvoudig achterovergeschoven, met stoel en al, en vastgeklemd tusschen tafeland en kamermuur. Door de hevigheid van den schok vielen flesschen en glazen om, — en de browning vloog van de tafel af, ofschoon Huguët er nog met een brullende kreet van woede snel de hand naar uitstak. Hij was een onderdeel van een seconde te laat.

Uit alle macht zette hij zich schrap tegen de muur om zich vrij te maken, maar Raffles van

zijn kant, nog altijd met den zwaren stoel aan zich verbonden, leunde uit alle macht tegen den anderen kant van de tafel en beval haastig, met gedempte stem:

— Neem een tafelmes, Musette, en snijd het touw op mijn armen door! Vlug wat — voor hij zich heeft kunnen bevrijden!

Met een sprong was het meisje bij de tafel, greep het groote vleeschmes, en begon met inspanning van al haar krachten het hoofdtouw door te snijden, dat zij spoedig gevonden had.

Huguët worstelde nog steeds om zich vrij te maken, en schoof zich hoe langer hoe verder naar een hoek van de tafel. Het volgende oogenblik zou hij vrij zijn.

Maar reeds kraakte het touw, nog een sneden met het scherpe mes, en het viel slap over de borst van Raffles neer, met een ruk bevrijdde hij zijn armen geheel, nam het sidderend meisje het mes af en sneed de touwen om zijn enkels los.

Maar daarbij moest hij zich noodgedwongen wat bukken, hij kon niet meer met zijn volle gewicht tegen de tafel leunen — en met een dierlijken kreet van zegepraal wrong Huguët zich los en snelde toe op de plek waar hij zijn browning had zien neervallen.

Hij bukte zich, raapte het wapen op, en wilde vuren, met een knie nog op den grond liggend.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren, en een der omgevallen wijnkaraffen gegrepen, vóór Huguët den trekker kon overhalen, had Raffles dit zonderlinge projectiel naar hem toe geslingerd, dat hem juist tegen het voorhoofd trof, en in scherven uiteensprong.

Hij duizelde een oogenblik, en het volgende oogenblik was Raffles reeds bij hem en wrong hem de browning uit de hand.

Huguët stond wankelend op, met een valsche, loerende uitdrukking in zijn oogen, de schouders hoog opgetrokken, en de vuisten gebald.

In die houding stond hij Raffles een tijdje lang met half dichtgeknepen oogen aan te staren, terwijl het bloed hem uit de wonden aan het voorhoofd vloeiden, zonder dat hij er acht op scheen te slaan.

— Nu, voorloopig hebt jij het gewonnen, mijnheer Raffles! Daar kun je trotsch op zijn. Neem haar maar met je mee — en wees vervloekt!

— Iets dergelijks was ik ook van plan, mijnheer Huguet, zeide Raffles koeltjes. Ik zou daarvoor uw toestemming niet hebben afgevacht. Mademoiselle, hier is Uw mantel! Trek hem spoedig aan — wij zullen vertrekken!

Hij hield galant den mantel voor haar op, met de browning stevig in zijn rechtervuist geklemd, en zij, nog altijd bevend van angst en ontzetting, stak er de beide armen in.

Huguet had een paar stappen achteruit gedaan en leunde schijnbaar onverschillig tegen den schoorsteenmantel, terwijl hij zich nu met zijn zakdoek het bloed van zijn gelaat veegde.

En toen Raffles het sidderende meisje geholpen had met haren mantel, en nog een paar woorden met den schurk wilde spreken, zag hij tot zijn opperste verbazing dat de plek waar Huguet gestaan had, ledig was....

Nu herinnerde hij zich dat hij een zwak knarsend geluid had gehoord, waarop hij echter geen acht had geslagen.

Hij trad snel op den schoorsteenmantel toe, en haastig vlogen zijn vlugge, tastende vingers over de krullen van het beeldhouwwerk, waarmede de schoorsteen versierd was. Toen meende hij aan den anderen kant van den muur een dof, metaalachtig geluid te hooren — het was als het neervallen van een zwaren bal.

Binnen enkele oogenblikken had zijn vinger een uitsteeksel gevonden, hetwelk week toen hij er op drukte.

Maar niets bewoog zich! Hij had zoeven dus goed gehoord — de smalle geheime deur naast den schoorsteen was nu versperd — aan de andere zijde had Huguet er een zwaren ijzeren stang voor laten vallen, die belette dat het deurtje openklapte.

Met een paar stappen was Raffles bij de deur, maar hij draaide vruchteloos aan de knop. De deur was stevig op slot.

Reeds wilde hij zijn schouders tegen het paneel zetten, toen hij zich bedacht, snel zijn zakmesje te voorschijn dat men hem blijkbaar had laten houden en kraste er even mede over de oppervlakte van de deur.

— IJzer! mompelde hij voor zich heen. Het is goed dat ik er geen stormloop tegen ondernomen heb, ik zou mijn schouder ontwricht hebben!

Hij bukte zich om door het sleutelgat te zien,

maar hij bemerkte dat het gat aan de andere zijde van het slot was dichtgemaakt.

Zijn gelaat verkreeg een ernstige uitdrukking en toen snelde hij naar het eenige venster, rukte het gordijn ter zijde — en staarde tegen een volkomen glad, donkergrijs oppervlak. Hij behoefde er slechts met de knokken tegen te kloppen om te weten dat het raam hermetisch was afgesloten door een ijzeren luik.

Snel bukte hij zich en onderzocht den onderkant van het luik. Het bleek tot onder den vloer door te loopen zoodat men nergens eenige houvast had. Het was een echte valdeur, die het raam volkomen afsloot met een ijzeren plaat van wel een duim dikte, en wel zoo nauwkeurig dat hij nergens een opening of zelfs maar het smalste kiertje kon ontdekken.

Het meisje was hem gevolgd en keek hem onderzoekend aan.

— Wat is er? Kunnen wij niet ontsnappen? vroeg zij met een bevend stemmetje.

— Ik vrees van niet, kleine Musette! antwoordde Raffles ditmaal zeer ernstig. Ik had dien kerel niet moeten vertrouwen en hem beter in het oog moeten houden. Je ziet zelf dat de deur en het raam versperd zijn, en het geheime deurtje naast den schoorsteenmantel is gegrendeld. Ik heb niets dan mijn zakmesje, en deze browning is helaas volkomen waardeloos. Ik had er een nuttiger gebruik van kunnen maken.

Hij bleef een oogenblik rondzien, terwijl Musette in haar angst haar kleine handen op zijn arm had gelegd, maar plotseling wendde hij zijn gelaat naar haar toe snoof eenige malen de lucht op en vroeg:

— Ruikt gij soms iets?

— Ja — een zonderlinge lucht — zoo zoetig! Wat zou het zijn?

— Gas! antwoordde Raffles lakoniek. En ik vermoed geen gas dat dood, maar dat alleen maar bedwelmt. Ik weet niet wat voor U het ergste zou zijn, Mademoiselle, ik hoop dat ge mij wilt vergeven, dat ik niet beter voor U heb gezorgd. Gij hebt U een treurigen helper uitgekozen.

— O, mijnheer, zeg dat toch niet! zeide Musette met smeekende stem. Ik ben het immers die U in het ongeluk heeft gestort. Gij hebt U edelmoedig in het vreeselijkste gevaar voor mij begeben.

— Dat zou ik zeker gedaan hebben, kleine Musette, maar ik kwam hier niet uit vrijen wil, ik moet volkomen eerlijk zijn, ik werd in een

valstrik gelokt! Een zoogenaamde vriendin van je kwam mij uit het Grand Hotel halen, zij had een briefje bij zich, dat door jou geschreven heette te zijn. Het spreekt vanzelf dat ik toen niet heb geaarzeld. Nu — ik betwijfel of er aan mij wel heel veel verloren zou gaan, maar het denkbeeld is me onverdragelijk, dat je hier bewusteloos zoudt worden en dat die ellendeling later....

Hij hield op om aandachtig te luisteren, het kwam hem voor, alsof hij buiten het vertrek een dof gerucht had gehoord, waarvan hij den oorsprong niet kon nagaan. Het klonk als gehamer op een deur, of als snelle voetstappen die een trap op en af liepen.

Even later echter vernam hij niets meer en een lichte duizeligheid steeg in zijn hoofd op.

Hij ging op zijn knieën liggen en trok haar, toen dadelijk naast zich neer met de woorden:

— Ik denk dat het gas ergens binnenstroomt door een opening, die niet vlak boven den grond is. Ga languit op den vloer liggen, dan zul je het langste tegenstand kunnen bieden aan den invloed van het gas. Ik zal intusschen eens gaan zien of ik die opening misschien kan ontdekken — en de hemel geve dat ik daartoe den tijd vind.

En op zijn knieën begon Raffles het vertek rond te kruipen, langs de wanden gaande en overal met zijn vingers tastend, maar de invloed van het gas werd steeds duidelijker merkbaar, en hij begreep, tot zijn wanhoop, dat hij niet den tijd zou hebben, de opening dicht te stoppen. Het gas zakte langzamerhand naar den grond. Hij voelde een vreemd gegons in zijn ooren en nu en dan was het alsof er een nevel voor zijn oogen kwam.

Met moeite bereikte hij den plek weer waar Musette languit op den grond lag met een zakdoek voor neus en mond, alsof die haar had kunnen beschermen en zeide op doffen toon:

— Het is vruchteloos, Musette! De opening is te goed verborgen. Ik vraag je vergiffenis — het is alles mijn schuld — ik had dien kerel niet uit het oog moeten laten.

Musette glimlachte alleen maar flauwtjes en toen greep zij zijn hand en drukte dien met kracht. Zij scheen niet meer in staat te zijn, te spreken....

Toen Brand het huis in de Rue de Vaugirard bereikte, vond hij daar, zooals hij wel verwacht had, Henderson reeds teruggekeerd; de reus

bemerkte aan het strakke gezicht van Brand onmiddellijk dat er iets ernstigs was gebeurd. Hij vroeg alleen maar, terwijl hij den arm van Brand als in een ijzeren tang neep:

— Mylord?

— Ik vrees dat er iets zeer ernstigs met hem is gebeurd, James, antwoordde Brand, en in weinige woorden deelde hij den reus mede wat er geschied was en wat hij vreesde. En terwijl hij sprak zag hij Henderson verbleken en toen hij eindelijk zweeg haalde de Hercules zwaar adem, greep zijn slappen hoed, en zeide kortaf:

— Dan moeten wij onmiddellijk een onderzoek instellen, mijnheer Brand.

— Hélaas James — dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan! Hoe zou het mogelijk zijn die vrouw terug te vinden — en als wij haar vonden, geloof je dan dat zij de verblijfplaats van het meisje zou noemen, dat zij zoo schandelijk verraden heeft?

Henderson balde zijn zware vuisten tot de nagels hem in zijn handpalmen drongen en riep op een toon van smartelijken wanhoop:

— Maar wij kunnen toch niet werkeloos blijven, dat zou mij krankzinnig maken! Wij moeten iets doen, kunt gij geen raad schaffen, mijnheer Brand?

De jongeman dacht een oogenblik na en antwoordde toen levendig:

— Ik weet maar een middel! Wij moeten naar het woonhuis van Huguet gaan! Het is niet waarschijnlijk dat zij daar is, en dus ook Mylord, maar daar woont misschien een bediende die kan zeggen waar Huguet nog andere woningen hier in Parijs heeft. En als hij weigert, zijn meester te verraden....

— Dan wring ik de waarheid uit zijn strot, mijnheer Brand. Laten wij onmiddellijk gaan, mijnheer Brand.

De beide mannen wapenden zich snel, Brand met zijn revolver, Henderson met zijn korten knuppel van lood en riet, en daarop ijlden zij het huis uit, vonden vrij spoedig een taxi, en waren twintig minuten later aan het huis van Huguet. Brand belde aan, een bediende deed hen open, en Brand stelde hem onmiddellijk de vraag waar zijn meester was, maar zij bleken met een sukkel te doen te hebben die inderdaad niet wist van de verrichtingen van Huguet en met de wanhoop in het hart stonden zij weer voor hun taxi, toen Brand uitriep:

— Dan naar het huis van Musette! Misschien

weet haar vader wel raad te schaffen — of anders misschien dat jongemensch, in wien zij zooveel belang schijnt te stellen, hij heet Armand Lafonte. Vlug wat!

Tien minuten later stond de taxi opnieuw stil, de beide mannen sprongen uit het voertuig, snelden naar boven en waren een oogenblikje later in tegenwoordigheid van twee zeer verschrikte ouders, en een bleeken, jongeman van een jaar of vijf en twintig met vierkante schouders en een knap gezicht.

Een korte uiteenzetting was voldoende om iedereen te doen begrijpen, dat hier inderdaad een ontvoering had plaats gehad. Musette was in den vooravond voor een boodschap en een kort bezoek aan een vriendin het huis uitgegaan, en nog geen kwartier geleden was die vriendin toevallig komen aanloopen, waarbij natuurlijk onmiddellijk bleek, dat Musette haar niet had bezocht. Lafonte, toevallig op bezoek gekomen, hoorde hiervan en men was juist voornemens de politie in den arm te nemen toen Brand en Henderson binnenkwamen.

En nauwelijks had Brand uiteengezet wat het doel was van hun komst of Lafonte schreeuwde:

— Dan kan hij haar nergens anders gebracht hebben dan in een huis bij de oude fortificaties, in de Rue de Vaugirard, dat men mij dezer dagen juist genoemd heeft. Hij heeft het een week geleden gekocht, het is een oud, geheimzinnig gebouw, waar vroeger anarchisten gewoond hebben! Maar ik laat U niet alleen gaan, ik ga met U mee, ik sla die kerel de hersens in.

— Dat is een uitstekend voornemen, mijnheer, zeide Henderson grimmig.

— Op weg dan, en gij zult onze gids zijn, mijnheer! riep Brand. Wij zullen het met ons drieën zeer goed af kunnen. Onze taxi wacht nog.

En terwijl zij de trap weer haastig afsnelden, overwogen Henderson en Brand vol bitterheid, dat zij bijna een kostbaar uur hadden laten verstrijken, terwijl het door Lafonte genoemde huis misschien op nauwelijks tien passen afstand van het hunne was.

Weer stooft de taxi door de reeds bijna geheel verlaten straten, en Lafonte deed het voertuig voorzichtigheidshalve stilstaan op een meter of veertig afstand van een oud, somber huis, vlak bij de oude stadswallen gelegen en dat volkomen donker scheen te zijn. Brand betaalde den chauffeur, gaf hem een goeden fooi en beloofde hem een nog grootere als hij eenigen tijd wilde wachten. Daarop liepen zij ijlings op het huis toe, en

Lafonte wilde reeds de hand naar de schel uitstrekken, toen Henderson hem weerhield en in zijn gebrekkig Fransch zeide:

— Dat zou hen waarschuwen, mijnheer! Wij moeten slimmer te werk gaan. Hier is een muur die bij een binnenplaats schijnt te hooren, ik kan er U gemakkelijk op tillen en als ge boven zit moet ge mij optrekken!

Inderdaad stak de reus achtereenvolgens de twee mannen naar boven alsof het kinderen waren, ofschoon Lafonte zelf niet veel korter dan zes voet was, en toen trokken zij hem snel op en de drie mannen lieten zich weer vallen op de binnenplaats, en liepen snel toe op een groen geschilderde deur waarvan Brand het slot met behulp van een looper vrij spoedig wist te openen.

Zij waren nu althans binnenshuis.

Een oogenblik stonden zij luisterend stil op de binnenplaats in een tastbare duisternis en toen gingen zij als bij onderlinge afspraak op den tast verder, afgaande op een gerucht op de eerste verdieping, dat als stemmen rumoer klonk.

Zij bereikten den voet van een zwaren trap, bestegen die, en hadden juist de eerste verdieping bereikt, toen zij stil stonden op het hooren van een luide stem, die uitriep:

— Nog maar tien minuten, mijnheeren, en het gas zal zijn werking hebben gedaan! Zij zullen den Koning van Parijs leeren kennen, het meisje voor mij — en die vervloekte bemoeial voor de visschen in de Seine.

Lafonte, alleen maar gehoor gevend aan zijn dolle woede, wierp zich als een tijger op de deur, die krakend openvloog.

De drie mannen stonden in een helder vertrek waar acht of tien heeren en een rossige vrouw aan een tafel gezeten waren, terwijl Huguet de eenige was die stond een sigaret rookend, de handen in zijn zakken, en met een grooten pleister dwars over zijn voorhoofd.

Voor het gezelschap van zijn schrik bekomen was, was Lafonte reeds op Huguet toegesprongen, en voor de derde maal in vierentwintig uren werd het gelaat van den schurk danig mismaakt, want de harde vuist van Musette's vriend trof hem met geweldige kracht op den neus, zoodat hij achterover tuimelde.

De volgende seconde was het geheele vertrek als het ware herschapen in een hel van rumoer en beweging. Men zag de geweldige armen van

Henderson, snel als molenwieken ronddraaien en beukend neerkomen op koppen en schouders. Tot tweemaal toe kraakte er 'n revolverschot en beide keeren betaalde de onhandige schutter zijn onvoorzichtigheid met een verschrikkelijken slag, die hem onmiddellijk buiten gevecht stelde.

Zoodra Huguet zag dat de strijd, waarlijk te ongelijk was, sloop hij het vertrek uit, maar hij bemerkte niet dat Lafonte hem niet uit het oog had verloren en hem behoedzaam naging.

De schurk beklom een trap, ging een half duisteren gang in waar slechts een klein lampje brandde, sloeg een hoek om en Lafonte zag hoe hij onder het loopen een kleine revolver te voorschijn haalde.

Toen stond Huguet stil, haalde een zaklantaarn te voorschijn, omdat de gang hier stikdonker was en scheen een klink of bout op te lichten, hield met de linkerhand neus en mond stijf dicht, en hief de rechterhand met de revolver langzaam op, terwijl een helder licht hem bestraalde, maar voor hij den trekker kon overhalen, had Lafonte zich op hem geworpen en hem het wapen uit de vuist geslagen.

De Koning van Parijs slaakte een kreet van diërlijke woede, en het volgende oogenblik was hij als door den grond gezonken, en heel uit de verte klonk zijn laatste bedreiging:

— Je hebt het nu gewonnen, vervloekte Brit, maar wij zien elkander terug!

De volgende aflevering bevat:

VERBORGEN MACHTEN

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885